

Curierul

Revistă lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos

Martie 2002

Adventist

Bătălia pentru sanctuar

- Realități din Madrid
- Istoria chivotului
- Conservatori și liberali

CUPRINS

EDITORIAL

Conflictul final cu privire la închinare 3

REPORTAJ

Realități de la Madrid 4

DIN VIAȚA BISERICII

Trei legi ale spiritualității 7

TEOLOGIE

Conservatori și liberali 9

DIVERSE

Istoria chivotului 12

EXPERIENȚE

Lanțul de foc 16

TEOLOGIE

Porunca a zecea nu e cea mai mică 17

TEOLOGIE

Bătălia pentru Sanctuar (1) 18

PAGINA PASTORULUI

Pastorul și diversitatea rolurilor sale 23

TINSERV

Din nou despre TinServ 25

COLȚUL COPIILOR

Nu pot 27

SĂNĂTATE

Patru reguli de sănătate 28

ULTIMA ORĂ

Știri 29

CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI

Foamea lui Dumnezeu 31

Anul LXXIX - martie 2002 - nr. 3

**Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România**

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Tipografia Viață și Sănătate, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

scrisori

Nota redacției

Scrisoarea de față aparține lui E. G. White și este luată din lucrarea *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 345, București, 1991. Ni se pare a fi o scrisoare excepțională, care merită cea mai mare atenție și cea mai profundă cugetare. Așteptăm eventualele comentarii ale cititorilor.

PIERDERE VEȘNICĂ

Fiecare păcat, fiecare faptă nedreaptă, fiecare călcare a Legii lui Dumnezeu vorbesc cu o putere de mii de ori mai mare despre făptaș decât despre cel ce suferă. Ori de câte ori una din minunatele facultăți cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe om este folosită greșit sau abuziv, acea facultate pierde pentru totdeauna o parte din vigoarea ei și niciodată nu va mai fi așa cum a fost înainte de a se abuza de ea. *Orice abuz asupra naturii noastre morale în viața aceasta se va resimți nu numai pentru un timp, ci pentru veșnicie.* Deși Dumnezeu poate să ierte pe păcătos, totuși veșnicia nu va compensa acea pierdere conștientă avută în această viață.

A trece în viața viitoare doar cu jumătatea puterii care trebuia dusă acolo este un gând îngrozitor. În dobândirea unei destoinicii pentru cer, *zilele de probă pierdute aici sunt o pierdere irecuperabilă pentru veșnicie.* Capacitatea de a ne bucura va fi mai mică în viața viitoare datorită greșelilor și abuzurilor față de puterile morale din această viață. Orice înălțime pe care o vom putea atinge în viața viitoare ar putea crește mai mult și tot mai mult, dacă am face tot ceea ce putem cu privilegiile și ocaziile de aur, date nouă de Dumnezeu pentru a ne dezvolta capacitățile aici, în această existență de probă.

Ne aflăm fie sub una, fie sub cealaltă dintre cele două mari căpetenii. Una, Creatorul omului și al lumii, este cea mai mare dintre toate. Lui, Creatorului, toți Îi datorează supunerea întregii lor ființe, deplina consacrare a afecțiunii lor. Dacă mintea este predată controlului Lui și dacă Dumnezeu preia dezvoltarea și modelarea puterilor minții, zilnic va fi primită o nouă putere morală de la Izvorul a toată înțelepciunea și tăria. Binecuvântări morale și frumuseți divine vor răsplăti eforturile fiecărei persoane a cărei minte este îndreptată spre cer. Noi putem obține revelații – adevărate frumuseți cerești – care se află dincolo de înguste viziuni omenești, dar care întrec în strălucire închipuirea celei mai pătrunzătoare minți și pe cel mai erudit filozof care nu s-a unit cu puterea infinită...

Dreptatea, cinstea, iubirea și adevărul sunt atributele tronului lui Dumnezeu. Ele sunt principiile guvernării Lui, care trebuie stabilite și pe pământul curățit prin focul justei Sale pedepse. Acestea sunt nestemate care trebuie căutate și cultivate atât pentru acum, cât și pentru veșnicie. Având în vedere aceste lucruri... clădește-ți caracterul nu după standardul lumii, ci pentru veșnicie. (Sublinierile noastre)

E.G. White, Scrisoarea 41 din 7 decembrie 1877

Fiecare persoană are pe cineva sau ceva căruia îi acordă locul cel dintâi în gândirea, sentimentele și preocupările sale. Acel „cineva sau ceva” constituie obiectul adorării pentru persoana respectivă. Dacă locul acesta nu este ocupat de Dumnezeu, Ființa Supremă și sursa oricărei existențe, el este ocupat de lucruri sau ființe create de Dumnezeu. Astfel, închinarea este dată fapturii „în locul Făcătorului care este binecuvântat în veci” (Rom. 1,25).

Toți oamenii neconvertiți sunt idolatri, chiar dacă aparțin formal bisericii lui Dumnezeu. Căci oricine pune creatura în locul Creatorului este un închinător la idoli. Dacă nu-L avem pe Isus Hristos ca Domn, cel dintâi idol la care ne închinăm este eul nostru. Orice ocupă locul lui Dumnezeu în viața noastră constituie un idol. Când iubim mai mult lucrurile materiale, banii, plăcerile, onoarea, popularitatea etc. decât pe Dumnezeuul adevărat, noi suntem idolatri. Chiar atunci când ne iubim părinții, copiii, soțul sau soția mai mult decât pe Dumnezeu, călcăm prima poruncă a Decalogului (vezi Matei 10,37). Uneori, fără să ne dăm seama, ținem la ideile noastre mai mult decât la adevăr. Și aceasta este tot o formă de idolatrie, o expresie rafinată a unei false închinări.

Esența religiei este închinarea, fie ea adevărată sau falsă. Dacă ne închinăm cui trebuie, cum trebuie, când trebuie și în spiritul în care trebuie, avem o religie adevărată. Însă, dacă obiectul închinării, forma în care ne închinăm, spiritul în care ne închinăm și timpul special destinat închinării (Sabatul) sunt altele decât cele stabilite de Creator, religia noastră este falsă. Calitatea închinării definește persoana, religia acesteia și relațiile ei cu semenii și cu mediul ambiant. De fapt, întreaga viață și activitate umană sunt afectate de calitatea închinării alese. Întreaga luptă între Dumnezeu și Satana se învârtă în jurul problemei închinării. Diavolul a luptat din răputeri să-și asigure închinarea din partea ființelor inteligente, create de Dumnezeu. Chiar pe Fiul lui Dumnezeu a căutat să-L determine să se închine, în timpul întrupării Sale (vezi Mat. 4,9). În ultima fază a conflictului cosmic dintre bine și rău (vezi Apoc. 12,17), testul credinței sau răzvrătirii se va referi la calitatea închinării.

Conflictul final cu privire la închinare

Vizionarul de pe insula Patmos a privit cum fiara cu „două coarne ca ale unui miel”, dar care „vorbea ca un balaur”, făcea ca „pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată” și „să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (Apoc. 13,12.15).

Pe de altă parte, Dumnezeu transmite un mesaj înspăimântător, care condamnă falsa închinare și avertizează: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu...” (Apoc. 14,9.10). Întreaga lume va fi pusă în fața unei decizii dramatice, similară cu cea din valea Dura, ținutul Babilonului (vezi Daniel 3). Fiecare va fi somat să ia atitudine cu privire la închinare. Toți locuitorii pământului, înstrăinați de Creatorul lor, se vor închina fiarei (Apoc. 13,8), în timp ce minoritatea credincioasă va alege mai degrabă moartea în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, decât viața oferită prin înstrăinare de El.

Experiența de la muntele Carmel va fi reeditată. Lumea întreagă va fi somată să ia o decizie de care depinde viitorul veșnic. Ilie al vremurilor finale trebuie să strige încă o dată în auzul tuturor locuitorilor pământului: „Până când vreți să oscilați între două păreri?” Condițiile vor fi imperative. Nimeni nu va putea să rămână neutru. După ce fiecare își va fi hotărât soarta prin alegerea făcută, harul lui Dumnezeu nu va mai mijloci pentru păcătos, deoarece nimeni nu va mai trece dintr-o tabără în alta (vezi Apoc. 22,11). Atunci, judecățile lui Dumnezeu se vor revărsa peste acest pământ blestemat (vezi Apoc. cap. 16). Cine ar putea sta nepăsător în fața acestor evenimente zguduitoare?

Pentru a face *atunci* o bună alegere se cere *acum* o temeinică pregătire. Este necesar să ne apropiem acum de scaunul harului pentru ca să fim ajutați atunci, în cea mai mare criză din istoria lumii (vezi Evrei 4,16). Cei care amână pregătirea până în ajunul crizei nu vor putea face față cu succes examenului final.

Aron Moldovan

*„Și toți locuitorii
pământului i se
vor închina
(fiarei), toți
aceia al căror
nume n-a fost
scris, de la întemeierea
lumii, în
cartea vieții
Mielului care a
fost junghiat.”*

(Apoc. 13,8)

Realități de la Madrid

Paul Csavdari,
directorul Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

La începutul anului 2002, am avut privilegiul să vizitez comunitățile românești aflate în zona Madridului. Cu această ocazie, am văzut sute, ba chiar mii de români care se află departe de țară, dar trăiesc cu gândul la cei din țară, pentru că fiecare a lăsat în urmă pe cineva drag.

Cum au ajuns atât de mulți români aici și cum au reușit să se integreze în societatea spaniolă? Iată o întrebare pe care mi-am pus-o din prima clipă. De aceea, în reportajul de față, mi-am propus să aflu cât mai multe despre viața fraților noștri, presupunând că acum, după ce granițele Europei s-au deschis, numărul celor ce-ar dori să ajungă acolo este și mai mare.

Cum s-a format, de fapt, comunitatea adventistă de limba română?

Din august 1991, când am ajuns eu în Madrid și până astăzi, s-au întâmplat multe – mi-a relatat fratele **Preda Ion**, unul dintre primii veniți aici. Pe atunci, grupa de români care a sosit aici frecventa comunitatea Alensa, care avea un pastor spaniol – Antonio Gasconi. După numai câteva luni, a venit un alt pastor, Iulian Rodayor, originar din Cuba. El ne-a ajutat foarte mult în formarea bisericii.

La început eram o grupă mică, de aproximativ zece persoane. Ținând cont că eram străini aici, frații ne-au propus să facem separat Școala de Sabat. Și așa am făcut. Iar orele acelea erau ca mana în pustie. Apoi, după ce grupa a mai crescut, ni s-a îngăduit să ne adunăm separat pentru predica de la ora unsprezece.

Desigur, nu era ușor să găsim un spațiu potrivit, dar ne-am bucurat când ni s-a oferit sala de mese. Aici am început să ne simțim din nou ca „acasă”, fiindcă totul se făcea în limba română.

Curând însă am constatat că spațiul acesta este insuficient, fiindcă grupul nostru creștea în fiecare Sabat. Văzându-ne prea strâmtorați, frații spanioli ne-au

oferit și spațiul folosit inițial de ei ca bibliotecă. Eram uimiți de iubirea și ospitalitatea cu care ne-au primit în mijlocul lor. Iar noi ne străduiam să nu-i dezamăgim în vreun fel!

Timpul trecea și numărul românilor era tot mai mare. Din acest motiv, prin 1993, am fost obligați să căutăm un alt loc pentru serviciile divine. Așa am ajuns în sala mare din subsolul bisericii. Era un demisol spațios și credeam că, de data aceasta, ne-am găsit locul potrivit. Dar n-a fost așa. În scurtă vreme, ne-am confruntat cu unele inconveniente legate de traficul pe scara de acces. În pauze, spaniolii coborau, iar noi urcam, așa că se făcea o învâlmășeală pe care inițial n-o luasem în calcul.

Ca urmare, comitetul comunității a hotărât ca spaniolii să vină dimineață la serviciile divine, iar noi după-amiază. Așa am ajuns să ne închinăm „românește” în sala mare a comunității spaniole. Toți eram cu adevărat uimiți de ospitalitatea lor.

În tot acest timp, frații din conducerea Uniunii Spaniole se gândeau să ne împartă în patru grupe, care să funcționeze pe lângă cele patru comunități spaniole din Madrid. Dar, fiindcă grupul nostru creștea și parcă nu se mai oprea, au considerat că ar fi mai înțelept să înființeze o comunitate de limbă română. Era însă o problemă: găsirea unui spațiu adecvat atât numărului de membri, cât și scopului avut în vedere. Și soluția nu era deloc ușor de găsit.

Totuși, într-un final, s-a decis ca pentru o perioadă să fie închiriat cinematograful din Coslada și să fie folosit, în fiecare Sabat, ca loc de închinare. Lucrul acesta s-a înfăptuit în 28 octombrie 1996. Deși eram în jur de 450, doar 60 sau 70 și-au cerut scrisoarea de recomandare din România pentru a forma comunitatea românească din Coslada. Tot atunci a venit, prin detașare din țară, special pentru comunitatea noastră, primul pastor român, Titi Gâdea, care a și rămas cu noi.

Care a fost prima reacție când v-ați întâlnit cu biserica pe care urma să-o păstoriți?

Primul contact cu românii de aici a fost ceva deosebit! – spune fratele **Titi Gâdea**, pastor, Coslada. Era fascinant să-i auzi pe toți vorbind românește la acel moment festiv, de înființare a comunității. Asta se întâmpla pe 12 iunie 1998. Erau prezenți peste 450 de persoane, iar din partea Uniunii Spaniole era prezent fratele Tehell.

Inițial, aveam servicii divine doar Sâmbătă dimineață, între orele 9 și 14. Dar curând, am mai închiriat câteva săli din apropiere, unde desfășuram diferite activități pentru copii, tineri și diferite departamente.

În decurs de un an, până în 1999, comunitatea a crescut la aproximativ 1.000 de persoane, prin botezuri și venirea altor membri din țară. La serviciile divine, aproximativ 200 de persoane stăteau în picioare. Și asta Sabat de Sabat! Avea loc cine venea mai devreme...

În afară de serviciile divine din Sabat dimineață, aveam și alte ocazii de închinare în cursul săptămânii și vineri seara, dar acestea le țineam în alte patru săli închiriate pentru acest scop.

În 1999, am organizat Net-ul. Au participat aproximativ 500 de persoane pe seară, dintre care 70 erau musafiri. La sfârșitul programului, s-au botezat aproape 30 de persoane. În februarie 2000, am făcut și Net-ul cu Dwight Nelson. Rezultatele nu s-au lăsat prea mult așteptate, fiindcă în 1999 s-au botezat 59 de persoane, în 2000 s-au botezat 50, iar în 2001 s-au botezat 57. Trebuie să menționez faptul că aceste persoane s-au botezat și datorită sacrificiului făcut de unii membri care i-au vizitat pe cei interesați după orele de muncă...

Dar să revin. Fiindcă numărul membrilor comunității creștea, Uniunea Spaniolă ne-a facilitat închirierea unei biserici protestante chiar în centrul Madridului. Așa că o parte dintre membrii comunității Coslada s-au mutat aici și au for-

mat comunitatea Calatrava. Această comunitate a avut la înființare, în luna noiembrie 2000, doar 40 de membri, dar acum sunt 240 de membri. Rețineți însă că, în fiecare Sabat, aici se adună peste 500 de adventiști români. La scurt timp, în ianuarie 2001, s-a înființat și comunitatea Novisiado, cu aproximativ 70 de persoane. La ora aceasta, participă în jur de 150 de membri. Mai este o altă comunitate înființată, cu 40 membri, Salem, iar acum are peste 300 de închinători. Cât despre micuța comunitate Pegaso, în care se adună aproximativ 70 de membri, pot să spun că este un dar primit din partea protestanților de rit penticostal, fiindcă aici adventiștii se adună fără să plătească vreun ban pentru chirie!

Revenind la comunitatea din Coslada, trebuie să știți că vechiul cinematograful a devenit neîncăpător, așa că a trebuit să căutăm alt spațiu. După căutări amănunțite, am găsit o sală de circa 850 de locuri pe scaune, o sală mult mai adecvată închinării, în care vin, Sabat de Sabat, peste 1.200 de persoane! Este imposibil să rămânem toți aici, așa că foarte curând sperăm să găsim un alt spațiu și să ne divizăm din nou. Chiar vă rugăm să ne sprijiniți prin rugăciune...

Să știți că aici am avut multe bucurii, dar și necazuri. Mai ales accidente care au provocat decese neașteptate și foarte dureroase ne-au afectat și ne-au făcut să ne amintim cât suntem de fragili, de trecători. Dar, atunci când comunitatea a fost zguduită de aceste necazuri, frații au fost solidari cu cei încercați, căutând să le aline durerea.

Am dorit să știu cum funcționează o comunitate relativ nouă în condiții atât de speciale. Și i-am întrebat pe unii dintre slujbașii comunităților vizitate cum reușesc să-și împlinească misiunea aici. Iată ce mi-au spus:

Drăghici Iulian – prim diacon, Coslada

Într-un fel, noi ne-am asemănat cu poporul Israel din Egipt.

Titi Gâdea, pastor, Coslada

N-aveam un loc al nostru special pentru închinare, așa că în Sabat dimineață, în doar cincisprezece minute, trebuia să transformăm un cinematograful în biserică! Apoi, la sfârșit, tot în cincisprezece minute, trebuia lăsat în urmă un cinematograful. Vă dați seama ce sarcină plăcută aveam pentru fiecare Sabat! Iar când urma să se țină un botez, aveam noapte albă. La ora 12, începeau pregătirile pentru botez în așa fel, încât, în Sabat dimineață, totul să fie pregătit: bazinul cu apă și toate cele necesare. După aceea, la fel, totul trebuia strâns fără să se vadă urmă de apă. La Sfânta Cină, gândiți-vă că participă peste 800 de persoane! E greu... Acum privim spre terenul de aproximativ 3500 de metri pătrați, pe care autoritățile spaniole l-au acordat gratuit Bisericii Adventiste pentru a construi... o biserică! Iar biserica va fi a comunității românești. Este uimitor felul în care lucrează Dumnezeu. Noi am început pregătirile pentru noua biserică: deja avem cumpărate cele 800 de scaune... Deși avem cheltuieli mari cu chiriile, pot să spun că frații sunt darnici și reușim să le acoperim în întregime, cu toate că nu le este nici lor ușor.

Soare Daniel – prim diacon, Calatrava

Cum merg vizitele? Unii ar vrea să fie vizitați, alții ar prefera să nu fie vizitați! Motivele sunt ușor de înțeles. Cred că este adevărat că bunăstarea materială aduce o scădere a spiritualității. Și majoritatea am venit în Spania pentru a câștiga mai mulți bani. Din cauza

aceasta, celelalte sunt lăsate pe planul secund. Or, trebuie să știți că aici un program de lucru normal este de 9-10 ore, plus timpul cât durează transportul. Și acesta nu este de neglijat. Cred că aici ar trebui să învățăm de la spanioli: ei, cât timp circulă cu mijloacele de transport în comun, citesc! Ei nu pierd timpul, ci-l folosesc eficient. Așa ar trebui să facem și noi.

Gigi Vașe – ADRA, Coslada

Pe lângă eforturile proprii de strângere de fonduri, am avut șansa să primim de la Comunitatea Europeană, prin intermediul Crucii Roșii, peste șase tone de alimente pe care le-am distribuit celor nevoiași. Am dat tuturor celor în nevoie...

Trăistaru Robert – Departamentul familie, Coslada

Situația nu este deloc bună. Mai degrabă este delicată. Aici, trăim și câte 7-8 persoane într-un apartament. În unele cazuri, locuiesc în comun 3-4 familii, iar unii au și copii. Vă dați seama că nu poate fi vorba de intimitate. Bani ne-au adus unele beneficii, dar ne-au adus și multe probleme...

Cornel Soare – responsabil literatură, Coslada

Surorile care lucrează în casele spaniolilor obișnuiesc să le ofere cărțile noastre. În felul acesta, s-au oferit mii de cărți scrise de Ellen White. E metoda prin care vrem să lăsăm în urma noastră nu doar o bună impresie, ci și o sămânță pentru mântuire.

Cârnă Valerică – secretar, Coslada

În prezent, în registrul comunității sunt înscrși 641 de membri. Desigur, până la 1.200 este o diferență mare. Dar, dacă cei aflați aici nu-și cer scrisoare de recomandare din țară, noi nu-i putem obliga să-o facă. Și din păcate aceștia ne creează cele mai multe probleme. Am dori clarificarea rapidă a tuturor acestor situații. Poate că pastorii din România ne vor ajuta, fiindcă altfel e foarte greu.

Petruța Roman – prezbiter, Calatrava

Cei care vin aici trebuie să știe că, mai ales la început, este foarte greu. Din păcate, mulți vin aici și apelează la biserică. Ar fi mult mai bine ca, înainte de a pleca de-acasă, să se asigure că au unde locui și unde lucra. Poate au un prieten sau o rudă. Nu e doar o simplă vorbă, ci este cruda realitate: este foarte greu să găsești un loc de muncă și cazare.

De aceea, trebuie să vină pregătiți. Altfel, este mai bine să renunțe.

Ovidiu Nicula – Școala de Sabat, Calatrava

Avem mulți participanți. Dar se constată o tăcere, o lipsă de participare. Mulți nu-și ridică nici măcar capul... Probabil din cauza fluxului mare de persoane. Avem doar câteva grupe stabile, iar acolo lucrurile merg bine. Dar, în cele instabile, sunt probleme. Cei mai mulți vin și ascultă o predică, apoi merg acasă.

Octavian G. – trezorier, Calatrava

Zecimea este zecime. Aici se muncește mult pentru bani, dar toți sunt credincioși în zecimi și daruri. Spaniolii apreciază credincioșia românilor. Poate că la Școala de Sabat ar putea fi și mai darnici.

Văduva Daniel – activitatea laică, Calatrava

Sunt alte condiții și alte probleme. Am dori să avem și noi Net-ul din țară. Inima noastră bate pentru țară.

Cum percepeți starea spirituală a comunității pe care o slujiți?

Liviu Olteanu – pastorul comunității Calatrava

În ciuda greutăților, ne străduim să păstrăm la înălțime făclia adventă. Biserica noastră are 240 de membri, dar suntem peste 500. Comunitatea este bine organizată și apreciem disponibilitatea Uniunii Spaniole de a ne ajuta. Frații care vin spun cam așa: „Nu vreau să devin membru aici, fiindcă oricum mă voi întoarce în țară”. Dar nu putem fi de acord cu această situație. Am solicitat celor din țară să facă efortul de a rezolva aceste situații. Unii vin la mine să le găsească locuri de muncă. Eu nu mă ocup cu asta, ci cu asistența spirituală. Și de aceea le sugerez celor ce se gândesc să vină încoace ca, dacă doresc să-și păstreze climatul familial normal, să se gândească ce se va întâmpla cu căminul lor peste un timp. Însă, fiecare este liber să decidă. Noi încercăm să-i ajutăm pe toți, dar suntem limitați. Sperăm ca toți să înțeleagă aceasta.

Comitetul comunității Calatrava, împreună cu pastorul lor, Liviu Olteanu

Trei legi ale spiritualității

Doi oameni au venit la Casa lui Dumnezeu ca să se roage. Evident că nu se cunoșteau unul pe altul. Din punct de vedere spiritual și social, erau total diferiți unul de altul – sau cel puțin așa considerau ei. (În unele societăți, se acordă o mare importanță acestor deosebiri!) Aceștia doi reprezintă două grupări de oameni care au venit întotdeauna la Casa Domnului ca să se roage.

Unul era considerat, în fond, om bun și respectabil. El făcea parte din „clasa mijlocie”. Ducea o viață decentă și probabil se considera un model. Înțelegea clar ce este bine și ce este rău. Cel puțin așa credea el. Celălalt era considerat hoț, nu i-ar fi făcut cinste ca purtarea lui să fie dezvăluită – de fapt, avea un caracter total condamnat. Spre unul se privea cu respect, spre celălalt, în mod sigur, nu. Unul a fost descris ca fiind „fariseu”, iar celălalt, „vameș”.

Ca să nu fiți neliniștiți de concluzia că persoanele care intră în Casa lui Dumnezeu, ca să se închine și să se roage, pot fi împărțite ușor în două grupe de felul acesta, vreau să spun chiar acum că nu este așa. Ar fi aproape imposibil să găsim mulți oameni care să aibă tăria, zelul și disciplina unui fariseu. Și probabil nu mulți dintre cei care vin la biserică s-au afundat în nelegiuire la fel de adânc ca acest vameș proverbial. Eu cred că, în cei mai mulți dintre noi, există câte puțin din amândoi – puțin din vameș și puțin din fariseu; uneori, mai mult din fariseu, și alteori, mai mult din vameș. Dar, între cei doi, probabil că avem un spectru întreg al celor care vin să se roage.

Solia fundamentală din pilda aceasta, spusă de Isus și pe care o găsim scrisă în Luca 18,9-14, este o solie atât despre judecată, cât și despre mântuire. Judecata se îndreaptă, în primul rând, împotriva celor

care au tendința să se compare cu alții în biserică și, în cele din urmă, consideră că sunt foarte buni. Ei cred că s-au realizat și au succes – spre deosebire de alții, despre care au păreri negative. După felul în care și-au exprimat gândurile și sentimentele înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, este clar cum se privesc vameșul și fariseul pe ei înșiși.

Unul se fălește și îl laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce este și pentru ce poate să facă el. El nu dorește să fie altfel. El nu are de adus nici o rugămintă înaintea lui Dumnezeu. Postirea, viața de rugăciune, contribuțiile sale prin zecimi și daruri sunt impresionante. („Desigur, Doamne, că recunoști aceasta!”) Minteia lui se concentrează asupra a ceea ce poate să-I aducă el lui Dumnezeu, nu asupra a ceea ce a primit din partea lui Dumnezeu. În aceasta constă prima sa greșală majoră.

Prin contrast, o vedem pe cealaltă persoană, care arată jalnic și se simte nevrednică. Chiar ocupația sa (de „vameș”) garanta lucrul acesta. Oamenii cumsecade nu îmbrățișau această ocupație. Vameșul era respins, exclus din societate. Mulți îl considerau „lepros” din punct de vedere moral. De aceea era foarte potrivit ca el să stea „departe”, așa cum spune textul.

S-ar putea pune întrebarea: Este posibil ca, în pilda aceasta, să avem un om care în fond era neprihănit, dar ajunsese pe nedrept să fie victimă a unei ocupații care îi atrăgea disprețul celorlalți? Nu, în nici un caz! El era un om corupt și un hoț. Poziția și cuvintele lui reflectau adevărata lui stare. La el totul era rău. Nu exista în el nimic pentru care să se laude.

Dar tocmai în aceasta constă mântuirea lui. El a avut curajul să fie sincer cu sine și cu Dumnezeu. Stând în fața lui Dumnezeu, el nu a găsit nimic în sine pen-

Jan Paulsen,
doctor în teologie al
Universității Tübingen și
președintele Conferinței
Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea, la Silver Spring,
Maryland.

Dialogue,
12 februarie 2000

tru care să se simtă bine. Vedeau numai eșec și nefericire. Cu sentimente care ne aduc aminte de ceea ce spunea David, cu mulți ani înainte („Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegea și păcatul meu stă necurmat înaintea mea”, Ps. 51,2,3), el strigă după ajutorul lui Dumnezeu.

Legi ale spiritualității

Din această pildă memorabilă, decurg trei legi importante ale spiritualității.

Prima lege: *Cel care în sinceritate își mărturisește păcatul înaintea lui Dumnezeu este mai aproape de Dumnezeu decât cel care crede că nu are nimic de mărturisit.*

Dumnezeu poate să ne ierte păcatele; ni le iartă tot timpul. El este priceput să ierte. („Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit”, Is. 6,7). Dar orbirea aroganței este greu de vindecat.

Ar putea fi pusă întrebarea: După ce criteriu s-a simțit fariseul atât de realizat și plin de succes din punct de vedere spiritual? El s-a comparat cu un om pentru care nu avea decât dispreț! De cele mai multe ori, a ne compara cu alții nu ajută, dar o facem adesea. Concluziile pe care le tragem atunci sunt nesigure. Și aceasta ne aduce la a doua lege a spiritualității.

A doua lege: *Cel care își admiră propria spiritualitate descoperă, de obicei, că în aceeași măsură este greu să vadă binele din alții.* Ne vine în minte avertizarea lui Pavel: „Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Cor. 10,12). Atunci când stăm în fața lui Dumnezeu, probabil nu ar putea exista nimic mai riscant decât să avem sentimentul: „Doamne, deși alții poate că nu sunt în stare, Îți mulțumesc pentru că eu sunt”. Ne aducem aminte de aceste gânduri binecunoscute: „Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul Isus..., cu atât mai puțin vom căuta să ne înălțăm pe noi înșine. Aceia pe care cerul îi recunoaște ca fiind sfinți sunt

ultimii care să facă paradă de bună-tatea lor” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 107).

Adevărații peregrini nu simt nici o satisfacție în a-și proclama propria spiritualitate. Ei sunt caracterizați de umilință (vezi Fil. 2,3). Un peregrin cunoaște din experiență personală cât de slabă este natura umană. Un adevărat peregrin înțelege și își ia timp să întindă o mână tovarășilor lor, care merg mai greu.

A treia lege: *Deși în mod natural și spontan oamenii îi aclamă pe învingători, Isus Hristos manifestă o iubire spontană și adâncă față de cei învinși.* Pilda din Matei 18 ne vorbește despre solidaritatea Domnului Hristos cu cei care se luptă și înaintază mai greu. El a

spus: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” (Luca 5,31). De asemenea, El a spus prin profetul Isaia: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Is. 57,15).

Adevărul uimitor este acela că, înaintea lui Dumnezeu, nimeni nu trebuie să dispere. David s-a rugat: „Nimeni nu este ca Tine... Doamne... Tu ești un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în credincioșie” (Ps. 86,8,15). Vestea bună pentru noi toți este că Dumnezeu poate să ofere „leac alinător [din] Galaad” (Ier. 8,22), ca să găsim vindecare pentru rănilor noastre.

Eu nu vreau doctrină seacă, dați-mi-L pe Isus.” „Cântările vechi nu au nici un farmec pentru mine. Dați-mi muzică actuală, contemporană; aceasta îmi unge sufletul.” „Hirotonisirea femeilor? Nu înțeleg cum este posibil chiar să se conceapă așa ceva, dacă sunt luate în considerare dovezile biblice, clare, împotriva hirotonirii femeilor!”

Și, în felul acesta, se nasc și se continuă nenumărate discuții aprinse.

Există vreo modalitate de a reduce volumul și de a micșora deosebirea teologică și comportamentale din bisericile noastre?

De ce conversații bine intenționate devin ineficiente așa de repede, fie acasă, în jurul mesei, fie în adunări publice? Nu contează care este domeniul general al discuției – arta, muzica, etica, dreptul, educația, economia, epistemologia, politica sau chiar arhitectura. Dar mai ales teologia...! În general, cauza nu o constituie încăpățănarea sau răutatea – deși acestea pot fi rezultatul.

Tipare de gândire contradictorii

Esența problemei, cel puțin din punct de vedere intelectual, o constituie faptul că prea puțini își dau seama că, în spatele fiecărei opinii, se află o presupunere bazată pe un tipar conceptual. Acest model stabilește structura fundamentală a fiecărui punct de vedere, precum și limitele până la care se pot face concesii. Mai mult decât atât (un lucru de care adeseori cei angajați în discuție, din nefericire, nu sunt conștienți), această paradigmă determină definiția cuvintelor pe care ambele părți le folosesc în mod liber, fapt care explică de ce atât unii, cât și alții pot să asculte un vorbitor și să tragă concluzia că el este de partea „lor”.

Pentru exemplificare, voi folosi denumirile de „conservatori” și „liberali”, știind că pot fi folosite și alte expresii. Indiferent dacă este vorba despre conservatori sau despre liberali, fiecare grup, lucrând în cadrul propriului tipar de gândire, crede în mod sincer că punctul de vedere al celorlalți este periculos. De ce? Pentru că ei consideră că poziția celor care au un punct de vedere opus este deficitară în ceva foarte prețios și foarte real pentru ei și au sentimentul că acel „ceva” trebuie să fie protejat cu orice preț. Și au dreptate atât unii, cât și ceilalți!

Soluția obișnuită este ca o altă persoană, „împăciunitorul” prietenos, să facă

Conservatori și liberali

apel la „unitate” și să găsească un „echilibru”, ca și când adevărul ar fi o cale de mijloc între două minciuni sau un compromis între două extreme. Și, pentru că cei mai mulți nu au curajul să intre într-o confruntare publică, persoanele care fac apel la pace și la unitate se eschivează, folosind cuvinte ca „tensiuni”, „paradoxuri” și „contradicții”, de parcă adevărul ar fi evaziv, slab sau chiar contradictoriu în cele din urmă.

Adevărata problemă nu o constituie așa-numitele „paradoxuri ale adevărului”, ci tiparele contradictorii, precum și gândul reflex că nu există decât două categorii de idei și că tot ce se discută trebuie să se încadreze fie într-una, fie în cealaltă dintre ele. O astfel de concluzie este nejustificată. De mii de ani, astfel de hotărâri gratuite au subminat orice încercare de a găsi soluții constructive atunci când au existat deosebiri de vederi serioase. În fiecare biserică, de exemplu, concepțiile de felul acesta au garantat dezbinarea și discuțiile în contradictoriu, iar efectele nocive pe plan emoțional nu pot niciodată să fie măsurate sau vindecate, dacă modul în care gândim nu se schimbă radical. De exemplu, romano-catolicii, luteranii, calvinistii (reformații), metodistii, baptistii, penticostalii și adventiștii de ziua a șaptea, ca să numim doar câteva grupări religioase, toți au tipare distincte, care îi separă, chiar dacă folosesc limbajul comun al Bibliei, ca să explice deosebirile dintre ei.

„Și” este un cuvânt sfânt

În locul mentalității înguste, care nu admite decât două categorii de idei – „ori..., ori...” –, trebuie să folosim cuvântul „și”. „Și” este un cuvânt sfânt. Adică, atunci când cei care gândesc înțeleg natura globală a adevărului (în orice domeniu de gândire), ambele părți observă ceea ce este de preț pentru ceilalți, lucruri la care „cealaltă parte” nu va renunța. Și ei acționează în așa fel, încât să treacă dincolo de șanțurile de apărare, impuse de om,

Herbert Douglas,
doctor în teologie,
a fost președinte al
Institutului Weimar.
În prezent este la pensie și
locuiește la Weimar,
California.

Ministry, decembrie 2001

create de tiparele conceptuale greșite, astfel ca tezaurele ambelor „părți” să fie reasezate într-o poziție care să păstreze integritatea, onoarea foștilor „atacatori”. Iarăși și iarăși, conjuncția „și” se dovedește a fi modul prin care adevărul vede și vorbește corect!

Cel mai ușor mod descoperit de mine, pentru a sugera o soluție la problema „adevărurilor” contradictorii, este folosirea principiului elipsei. Elipsa este o figură geometrică interesantă, care trebuie să aibă două focare, aflate într-o relație corespunzătoare unul cu altul. Unele mecanisme și motoare funcționează după principiul acesta. Împingerea unui focar așa încât el să nu mai fie în relația corectă cu celălalt distruge elipsa și mecanismul respectiv!

Apa, cu formula H_2O , exemplifică bine aceste lucruri. Hidrogenul și oxigenul, separate unul de altul, sunt foarte importante, dar, dacă nu sunt unite așa încât să existe interacțiunea și proporția corespunzătoare între ele, apa nu există. Când avem nevoie să bem apă, întrebarea dacă hidrogenul sau oxigenul este mai important nu are sens. Adevărul cu privire la apă este că ea nu există, dacă nu înțelegem că hidrogenul și oxigenul sunt la fel de esențiale și dacă ele nu se află în echilibrul corespunzător.

Același lucru este adevărat și pentru elementele care compun elipsa adevărului, indiferent de subiectul aflat în discuție. De exemplu, atunci când înțelegem elipsa adevărului cu privire la îndreptățirea prin credință și la scopul Evangheliei, discuțiile cu privire la importanța relativă a îndreptățirii și a sfințirii în procesul mântuirii sunt la fel de nesemnificative ca și cele privitoare la importanța relativă a hidrogenului și a oxigenului din compoziția apei. Fără această elipsă, cele două „părți” rămân două cercuri care se confruntă unul cu altul și se află într-un impas caracteristic.

„Obiectivism și subiectivism”

Înțelegerea greșită a naturii cuprinzătoare, proporționale și eliptice a adevărului stă la baza aproape a tuturor controverselor de

ordin epistemologic, teologic și filozofic. Cele două „părți”, în astfel de controverse, sunt cunoscute în general sub denumirea de „obiectivism” și „subiectivism”. De exemplu, istoria omenirii constituie un exemplu clar de oscilare între cei care au subliniat fie focarul obiectiv, fie pe cel subiectiv al elipsei.

Fiecare domeniu de gândire (cum ar fi muzica, dreptul sau teologia) a trasat linii mari de luptă, din cauză că un exponent insistă prea mult asupra centrului subiectiv, în loc să acorde o importanță corespunzătoare centrului obiectiv, și invers. Ambele părți au dreptate în ceea ce afirmă, dar greșesc în ceea ce resping. Rezultatul verificat este că, atunci când subliniem în mod exagerat propriul nostru cerc al adevărului, nu mai suntem în stare să recunoaștem nici măcar partea evidentă din cercul unei persoane cu vederi diferite de ale noastre, atunci când este amenințată o poziție la care ținem. Este și mai rău faptul că, de prea multe ori, cei care se află în cercuri contradictorii sunt prea grăbiți și nerăbdători să conteste sau să pună sub semnul întrebării integritatea celuilalt.

Observați cât de mult ne afectează astăzi această oscilare străveche între filozofii și teologii contradictorii:

- Educație – focarul reprezentat de conținut, în opoziție cu focarul reprezentat de student.
- Politică – inițiativă liberă (individualism), spre deosebire de socialism (colectivism).
- Artă grafică – imitarea realității, în contrast cu expresionismul.
- Etică/Drept – de o parte, absolutiști în domeniul moral sau în cel constituțional, iar de cealaltă parte, relativști în domeniul cultural.
- Economie – comerțul liber, spre deosebire de cel centralizat.
- Epistemologie – idealismul, în contrast cu naturalismul.
- Religie – transcendență (revelație), de o parte, imanentă (rațiune, sentiment, intuiție), de cealaltă parte.

Observați, mai ales în teologie, antiteza obiectivism/subiectivism la gânditori de seamă, cum au fost

Barth/Bultmann și Hegel/Kierkegaard, și în distanțări colosale, ca aceea dintre fundamentalism și modernism, două curente opuse. Și lista ar putea continua!

Orice deosebire de vederi din cadrul creștinismului poate fi explicată ca fiind rezultatul unei sublinieri exagerate a unui focar sau a celuilalt din elipsa adevărului. În fiecare conflict de idei din biserică, există astăzi aceeași problemă. Soluția la toate aceste deosebiri stă în a vedea adevărul ca fiind o elipsă cu două focare la fel de importante, care trebuie să se raporteze în mod constructiv și proporțional unul față de altul.

Folosind un limbaj religios caracteristic, conservatorii formează cercul „obiectivist”, iar liberalii, pe cel „subiectivist”. Fiecare centru subliniază un lucru corect, oportun și necesar. Așa cum apa nu se formează până când cercul hidrogenului și cel al oxigenului nu sunt formate din nou, ca să construiască o „elipsă”, tot astfel adevărurile parțiale, reprezentate de conservatori sau de liberali, nu prezintă imaginea completă a adevărului până când nu sunt aranjate ambele în cadrul elipsei adevărului.

Cuvinte-cheie pentru conservatori și pentru liberali

Cuvinte (sau noțiuni)-cheie pentru **conservatorii** în domeniul religiei (cuvinte pentru care ei sunt gata să lupte până la moarte) sunt: *transcendență, autoritate, lege, structură, ortodoxie, siguranță, valori absolute, har*. Este bine să ținem la toate acestea. Dar slăbiciunea istorică a conservatorilor o reprezintă adesea o înțelegere greșită a caracterului lui Dumnezeu, El fiind transcendent. De cele mai multe ori, ei subliniază autoritatea în detrimentul responsabilității și al libertății umane. Din cauza acestor înțelegeri greșite, credința devine cu mult prea ușor o formă de acceptare mentală a doctrinei. Prea adesea, rezultatul este pasivitatea umană în procesul mântuirii, care în mod paradoxal este ea însăși un subiect care îi irită pe conservatorii din domeniul religiei.

Cuvinte sau noțiuni-cheie pentru **liberali** (pentru care și ei sunt în

stare să lupte până la moarte) sunt: *imanență, libertate, responsabilitate, rațiune, flexibilitate, sens, relevanță și credință personală*. De asemenea, este bine să ținem și la acestea. Slăbiciunea istorică a liberalismului își are rădăcina în subiectivismul său.

Pietiști, misticii și raționaliști (și oricare alții, care pun autonomia umană în prim-plan, înaintea adevărilor revelate de Dumnezeu) își bazează siguranța fie pe rațiune, pe sentiment, pe intuiție, fie pe cercetările istorice. Rareori se apelează la valori absolute. Deseori auzim spunându-se: „Trebuie ca mie să mi se pară logic” – și în nici un caz această dorință nu trebuie să fie trecută cu vederea.

În timpul nostru, aceste distincții istorice nu se mai văd clar, pentru că nici conservatorii, nici liberalii nu mai întreabă: „Este adevărat?”, ci mai degrabă: „Merge? Dă rezultate?” În loc să pună întrebarea mai biblică: „Ce voi face eu în această privință?”, experiențialismul pragmatic întreabă: „Ce avantaj sau profit am eu?”

Cum ne ajută elipsa adevărului să depășim tensiunile obișnuite dintre noi? În multe cazuri, Ellen White așază aceste confruntări în perspectiva corectă. Ea apelează atât la conservatori, care țin la valorile tradiționale, cât și la liberali, să privească răspunsurile integrate în scopul Evangheliei, în cadrul oferit de tema marii lupte. Ea înțelegea bine distanțarea istorică dintre aceste două cercuri. Ele au fost prezente în biserica din timpul său și au influențat-o profund.

Să trecem dincolo de slăbiciunile conservatorilor și de cele ale liberalilor

Ellen White a arătat că nici liberalii, nici conservatorii nu văd că elipsa adevărului trece dincolo de slăbiciunea conservatorilor și a liberalilor: „Înaintarea reformei depinde de o recunoaștere clară a adevărului fundamental. În timp ce, pe de-o parte, pericolul pândeste printr-o filosofie îngustă și printr-o ortodoxie rece, dură, pe de altă parte, există o mare primejdie în liberalismul ușuratic. Temelia oricărei reforme viabile este Legea lui Dumnezeu. Trebuie să prezen-

tăm în linii clare, lămurite, nevoia de supunere față de această Lege... Unul dintre cele mai deplorabile efecte ale apostaziei inițiale a fost pierderea puterii omului de a se stăpâni. Numai în măsura în care această putere este redobândită, putem vorbi despre un progres real... Fără puterea divină, nici o reformă reală nu poate fi făcută... Numai când viața lui Hristos devine o putere dătătoare de viață în existența noastră, putem rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru și din afară... Supunerea față de voința lui Hristos înseamnă redobândirea întregii bărbății” (*Divina vindecare*, ed. 1997, pp. 109, 110).

„O ortodoxie rece, dură” și un „liberalism ușuratic” constituie rezultatele finale ale așezării adevărului în două cercuri, în loc de a lăsa adevărul să fie adevăr, combinat în forma sa eliptică. Observați că Ellen White a trecut dincolo de aceste două cercuri, prin faptul că a unit noțiunile biblice ale autorității divine și responsabilității personale, elemente fundamentale din tema generală a marii lupte.

Înțelegerea scopului Evangheliei ca restaurare (Rom. 1,9; 8,29) a ajutat-o să unească harul lui Dumnezeu cu răspunsul credinței din partea omului. Ea spune: „Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia gravitează oricare alta din întreaga carte, este planul de răscumpărare, refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletul omului” (*Educație*, ed. 2001, pag. 99). În schimbul acesta (harul divin – credința din partea omului), Cuvântul obiectiv, extern, care spune: „Adevărul acesta este pentru tine” primește răspunsul subiectiv al unui om care spune: „Adevărul acesta este pentru mine”.

Cu alte cuvinte, atunci când se subliniază faptul că Biblia reprezintă „adevărul”, și anume corectitudinea doctrinală, fără să se pună accentul în egală măsură pe semnificația, pe importanța sa pentru fiecare dintre noi și pe schimbarea caracterului, știm că elipsa aceasta s-a separat în două cercuri distincte. Pe de altă parte, când se apelează în primul rând la rațiune sau la sen-

timente pentru a verifica adevărul, știm, de asemenea, că elipsa a fost divizată în două cercuri. Și astfel Evanghelia nu poate fi văzută clar, indiferent care cerc este cel evidențiat!

Elipsa adevărului cu privire la mântuire, care caută refacerea ființelor omenesti, acesta fiind scopul Evangheliei, unește voința obiectivă a lui Dumnezeu cu „Da”-ul subiectiv al unei persoane raționale, capabile să răspundă. Așa cum apa nu poate fi disociată în hidrogen și oxigen și să rămână apă, tot astfel elementul subiectiv și cel obiectiv al mântuirii nu pot fi despărțite și totuși ea să rămână „mântuire”.

Unirea aceasta oferă atât siguranță doctrinală, cât și siguranță sufletească, așa încât nu este necesar ca noi, în calitate de adventiști de ziua a șaptea, să cădem iarăși în acele conflicte de ordin teologic, care, în general, aduc atâta dezbinare. Nu suntem în situația de a face o alegere de felul „ori..., ori...”. Noi înțelegem elipsa prezentă în felul în care Domnul Hristos oferă mântuirea, unind darul Său obiectiv al unei ispășiri prin jertfă, cu lucrarea regeneratoare a Duhului Său: „Singura noastră speranță este neprihănirea Domnului Hristos, care ne este atribuită, și aceea adusă la îndeplinire de Duhul Sfânt, care lucrează în și prin noi” (*Calea către Hristos*, ed. 1996, p. 56).

O prezentare clară a adevărului în sfera lui deplină, în aceste domenii de gândire contradictorii, este exact ceea ce vor recunoaște cei care caută adevărul în mod sincer. Trăim într-un timp în care toate tensiunile de ordin ideologic din trecut atacă mintea tinerilor și pe a celor în vârstă de pretutindeni, într-o măsură mai mare decât în oricare altă generație din trecut.

Suntem bombardați permanent cu alegeri de genul „ori..., ori” într-un mediu relativist, care dispune de informații numeroase și contradictorii. Poate că Adevărul nu a fost niciodată în pericol mai mare decât astăzi să fie înlocuit cu pretense adevăruri existente printre noi.

Istoria chivotului

Traian Aldea,
pastor și arheolog

*Acest articol este extras din
broșura „Povestea chivotu-
lui”, în curs de apariție*

„Să faci un chivot din lemn de salcâm... Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia, pe care ți-o voi da. Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel.”

(Ex. 25,10.21,22)

Cu această poruncă divină (Ex. 25,10.21.22) începe istoria sanctuarului. Sistemul jertfelor oficiate acolo s-a încheiat de 2.000 de ani; clădirile și obiectele sfinte au dispărut demult. Cu un singur obiect – chivotul – nu se știe ce s-a întâmplat; istoria lui continuă să fie vie. Vă invit la o călătorie pe urmele chivotului!

Istoria poporului Israel s-a cristalizat în jurul sanctuarului, construit inițial de Moise, în pustie, și ulterior de Solomon, în Ierusalim.

Timp de sute de ani, ceremonialul de la templu s-a desfășurat fără incidente majore. O singură dată pe an, marele preot intra în Sfânta Sfințelor, în fața chivotului legământului, pentru a oficia slujba din Ziua Ispășirii. Acest ritual sfânt a fost întrerupt de decăzutul rege Manase și fiul său Amon (vezi 2 Cron. 33,7). Ce s-a întâmplat cu chivotul în acele zile? Aceasta este o mare enigmă... Ultima referire biblică la chivot este din timpul regelui Iosia, aproximativ anul 620 î.Hr. „Puneți chivotul sfânt în casa pe care a zidit-o Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel. N-aveți să-l mai purtați pe umeri” (2 Cron. 35,3).

De ce era purtat chivotul de preoți? Pentru că Manase l-a scos din Sfânta Sfințelor? Care este „Casa pe care a construit-o Solomon”? A mai construit Solomon și un alt loc pentru chivot?

Tradiția iudaică, ce a fost confirmată de Maimonide în *Cartea serviciilor de la templu*, spune astfel: „În Sfânta Sfințelor, pe zidul de vest, exista o stâncă pe care a fost pus chivotul. În fața acestuia, se afla vasul cu mană și toiagul lui Aaron. Atunci când Solomon a construit templul, știind că acesta va fi distrus, el a construit, sub această stâncă, tuneluri întortocheate și

adânci, ca locuri unde să poată fi ascuns chivotul. Regele Iosia a ordonat ca chivotul să fie ascuns în locul pregătit de Solomon”.

Obiectele sfinte, confiscate de babilonieni, au fost luate din Ierusalim în două etape: 597 și 586 î.Hr., iar apoi au fost returnate în timpul perșilor, conform listelor, după număr și greutate (vezi Ezra 1,7-11). Chivotul nu figurează în nici una dintre aceste liste. De ce? Singura explicație plauzibilă este că el nu a fost găsit și nu a fost luat de babilonieni, alături de celelalte obiecte jefuite, pentru că el era deja ascuns!

Intrăm acum pe traseul cel mai dificil al chivotului. Unde a fost ascuns, de cine și cât va rămâne acolo? Va ajunge chivotul din nou în centrul serviciului de închinare? Când și cine va face să se întâmple aceasta? Patru variante principale au circulat și continuă să fie valabile și astăzi referitoare la chivot:

1. Chivotul a fost distrus și a dispărut înainte de invazia babiloniană, iar întreaga problemă a chivotului nu este decât o „afacere religioasă”. Această ipoteză este susținută de oamenii de știință nereligioși, precum și de adepții teologiei liberale. Majoritatea arheologilor, istoricilor și teologilor iudei și creștini sunt adepți acestei variante.

2. Chivotul a fost ascuns de către profetul Ieremia, înainte de distrugerea templului. Această variantă se bazează pe lucrarea apocrifă 2 Macabei 2,4-7, care spune: „Proorocul (Ieremia), luând poruncă de la Dumnezeu, a poruncit să fie aduse cu sine cortul și chivotul. Și, ieșind la muntele pe care s-a suit Moise, și a văzut țara care i-a fost dată ca moștenire, Ieremia a venit acolo și a aflat loc în peșteră, și cortul și chivotul și jertfelnicul tămâierii le-a băgat acolo și a astupat ușa. Și venind unii din urmă ca să însemne calea, n-au putut-o găsi. Aflând acest lucru, Ieremia i-a înfruntat și le-a zis că necunoscut va fi locul acela, până când va aduce Domnul adunarea poporului Său și Se va milostivi”.

3. Chivotul a fost ascuns în Ierusalim, cel mai probabil în Muntele Templului.

Această părere este susținută de majoritatea rabinilor și este preluată ca temă principală de mișcarea religioasă ultraortodoxă Habad.

Autorul Randall Price, un specialist în domeniu și autor al mai multor cărți, spune: „Rabinii continuă să susțină că ei știu cu exactitate unde se află chivotul, dar nu fac nici o descoperire publică de teamă ca acesta să nu fie furat sau distrus, împreună cu alte comori ale templului.” (Randall Price, *In Search of the Temple Treasure*, p. 173)

Ellen White, bine cunoscuta autoare adventistă, comentează acest eveniment legat de dispariția chivotului: „Printre cei neprihăniți, care se găseau încă în Ierusalim, căroră le fusese făcut lămurit planul lui Dumnezeu, erau unii care s-au hotărât să așeze departe de mâini nemiloase chivotul sfânt, care cuprindea tablele de piatră, pe care fuseseră înscrise preceptele Decalogului. Și așa au făcut. Cu plâns și amărăciune, ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să stea ascuns de poporul lui Israel și de cel al lui Iuda, din cauza păcatelor lor, și nu urma să le mai fie redat. Acest chivot sfânt este încă ascuns. Niciodată nu a fost deranjat de când a fost pus într-un loc necunoscut.” (*Profeți și regi*, ed. 1998, p. 375)

4. Chivotul a fost luat la cer.

Aceasta este părerea unor grupări minuscule și a unor persoane care fac parte din grupări harismatice. Iată o astfel de declarație, consemnată de același autor, Randall Price: „Pare imposibil ca Dumnezeu să fi permis distrugerea chivotului... dar nu este nici o taină unde se află el. Dumnezeu i-a descoperit lui Ioan, în cartea Apocalipsa, că se află în siguranță, în templul din cer. Fără îndoială, Cele Zece Porunci sunt acolo! Așa cum Dumnezeu i-a putut lua la cer pe Enoh și pe Ilie și după cum Isus cel înviat S-a înălțat la cer, să ne fie foarte clar că El a putut trimite un înger să ridice chivotul din Ierusalim, înainte ca armatele lui Nebucadnețar să distrugă templul. Astfel, chivotul a fost dus în siguranță în adevăratul sanctuar din Noul Ierusalim, aflat în construcție în cer” (*In Search of the Temple Treasure*, p. 109)

S-au scris multe cărți și s-au turnat multe filme pe tema căutării chivotului. Voi încerca doar să enumăr câteva dintre cele mai interesante expediții și rezultatele lor.

1. Expediția căpitanului Parker, 1909-1911. Înarmat cu un document vechi, descoperit de un finlandez la Istanbul, și cu o mare sumă de bani, căpitanul Parker a venit la Ierusalim să facă săpături și să descopere comoara templului. După doi ani de săpături pe coasta

Ofelului, unde descoperise intrarea în fântână lui Warren, și o încercare de a pătrunde în subteranele Stâncii de temelie din Moscheea stâncii, prin mituirea oficialilor turci, a fost la un pas de a fi linșat de populația arabă, revoltată. A scăpat cu fuga din Ierusalim și din Palestina, a rămas cu visul neîmplinit și a scris o carte de mare senzație.

2. Tom Croster a condus expediția de la Muntele Nebo, din anul 1981. El fost inspirat de citatul apocrif din 2 Macabei 2. El pretinde că a găsit o peșteră, cu o cutie metalică, de culoare aurie, acoperită de o pânză albastră, pe care a fotografiat-o. Societatea Arheologică Biblică l-a însărcinat pe respectatul arheolog adventist Siegfried Horn să verifice spusele lui Croster. În *BAR* (o revistă de arheologie biblică), din mai-iunie 1983, dr. Horn își scrie concluziile: „Fotografiile lui Croster sunt nedescifrabile; doar un singur diapozitiv poate fi descifrat și prezintă un obiect necunoscut, nicidecum un obiect antic, ci mai degrabă unul modern”.

Grota nu a fost cercetată de arheologi, deoarece Croster a păstrat secretul locului, dar călugării de la mănăstirea din apropiere spun că ei cunosc multe astfel de grote... Croster a caracterizat declarația călugărilor drept „o conspirație catolică de a ascunde chivotul față de lume”. Nici un om de știință nu a dat crezare declarațiilor lui Croster, cei din grupul respectiv fiind considerați oameni iresponsabili. Dar cărțile lor s-au vândut bine și au creat multă agitație.

3. Mănăstirea Axum din Etiopia. Interesul a fost trezit de cartea lui Grant Jeffrez și Graham Hancock, o carte de 600 de pagini, intitulată: *Semn și sigiliu – căutarea chivotului pierdut al legământului*. Folosind legende și cronici vechi, împletite cu evenimente istorice neclare, din timpul lui Solomon și din cel al evreilor din Elefantine, s-a tras concluzia că chivotul a fost dus în Etiopia și ascuns în subteranele

mănăstirii Axum. În timpul operațiunii Solomon, din 1992, când mulți evrei din Etiopia au fost evacuați, a fost adus și chivotul, care este păstrat într-un loc secret.

4. O peșteră din Ein-Ghedi. Un alt aventurier american, Larry Blaser, pornind de la scrierile lui Ellen White, dar respingând orice dovadă istorică, a tras singur concluzia că „peștera” respectivă nu poate fi decât în Ein-Ghedi. După investigații în zonă, dezamăgit de nereușită, a abandonat totul, fără nici o altă încercare sau explicație.

5. Qumran reprezintă locul în care s-a desfășurat una dintre cele mai cunoscute expediții. Autorul aventurii este *Vendyl Jones*, fost pastor baptist, care își reneagă credința creștină, își abandonează soția și pe cei cinci copii și pleacă în Israel. Aici se recăsătorește cu o tânără evreică și inițiază mișcarea „Copiii lui Noe”, cu profund caracter de prozelitism iudaic printre creștini. El pornește în căutarea chivotului în zona Qumran, având ca argument sulul de cupru, unul dintre primele descoperite în zonă. El pretinde că acest sul oferă date despre existența unui al doilea sul de cupru, care conține date despre locul în care este ascuns chivotul. (Sustinerea lui este inexactă.) Mai mulți oameni de știință au investigat zona Qumran în speranța că vor găsi noi peșteri și mult căutatul sul. Totul a fost un eșec, dar s-a turnat un film de mare senzație: „Căutătorii chivotului”.

6. Cercetări sub Muntele Templului. După aproape 2.000 de ani de la pierderea templului, iudeii s-au întors victorioși în incinta sacră a Muntelui Templului, pe data de 16 iunie 1967. Rabinul-șef al armatei israeliene, Sholomo Goren, a primit controlul asupra locului. Timp de o lună, până la 17 iulie 1967, evreii au fost stăpâni pe toate construcțiile arabe de pe Munte. Dar ministrul de război, Moșe Dayan, a retrocedat toate acestea arabilor, spre marea dezamăgire a

iudeilor religioși. Autoritățile se temeau că religioșii vor trece la demolarea clădirilor musulmane și la reconstrucția celui de al treilea templu.

În iulie 1981, rabinul M. Yehuda Getz, rabin-șef al locurilor sfinte de la Zidul Plângerii, împreună cu rabinul Shlomo Goren au început săpături secrete sub Muntele Templului. Ei au ales 10 studenți de la o școală de preoți, urmași ai casei lui Aaron, care au depus jurământ că nu vor divulga nimic. Aceștia au început săpăturile, pornind de la poarta lui Warren. Această poartă, existentă de pe timpul lui Solomon, avea acces direct spre templu. Poarta era în legătură cu un pasaj secret, folosit doar de preoți, pentru a se ajunge la băile rituale. De asemenea, se crede că poarta era în legătură și cu un alt tunel secret, care conducea la camera unde a fost ascuns chivotul.

Iudeii au considerat întotdeauna locul acesta ca fiind foarte sfânt și au amenajat aici, încă din perioada arabă timpurie, o sinagogă numită „Peștera”, locul cel mai apropiat față de templu. Săpăturile au mers foarte greu, înaintând cam 100 de metri timp de un an și jumătate. Rabinii credeau că mai aveau nevoie de încă un an și jumătate ca să ajungă la chivot. Dar un ziarist, care a aflat de aceste săpături secrete, a făcut publică întreaga afacere. Atunci, s-au răsculat arabii, care au amenințat că vor intra în subteran și-i vor uide pe evrei. Poliția a intervenit și arestat pe studenți. Lucrarea a fost oprită.

O declarație a rabinilor spune: „Chivotul nu poate fi pus nici într-un muzeu, și nici într-o sinagogă. El a fost făcut să stea în templu, și numai acolo este locul lui”. Credința generală a evreilor, susținută de marele rabin medieval, Maimonide, este că, atunci când va veni Mesia, vor descoperi chivotul și vor construi al III-lea templu.

Chivotul continuă să rămână ascuns. Nici o expediție, nici un spe-

cialist nu a reușit până acum să-l scoată la lumină sau să aducă probe clare, evidente, ale existenței lui. Toate documentele invocate, tradițiile seculare sau convingerile mistico-religioase nu și-au găsit împlinirea. Jocul politico-religios, cu miza extrem de mare în conflictul israeliano-arab, pare să aibă și el un cuvânt de spus. Speranța mesianică printre iudeii religioși, cu obiectul ei final, descoperirea chivotului și reconstruirea templului, a rămas doar un vis. Ce s-a întâmplat cu chivotul? Va ieși vreodată la lumină? Vom asista doar la declarații de senzație și la filme de ficțiune?

Aproape toți căutătorii de astăzi se ocupă de chivot, ca fiind obiectul cel mai important, dar nu spun nimic despre legea din interior. Din punct de vedere arheologic, un document scris, foarte vechi, este mai valoros decât greutatea lui în aur. Tabelele Legii, un document din secolul al XV-lea î.Hr., unul dintre primele documente scrise în scrierea alfabetică, este de o valoare inestimabilă doar prin acest aspect de ordin științific! Este clar însă că, pentru oamenii noștri, există o inversare a valorilor. De ce oare?

Există o importantă implicație politico-religioasă: găsirea lui va marca timpul sfârșitului și venirea lui Mesia, va declanșa războiul total între israelieni și arabi și va conduce la apogeul națiunii iudaice și reconstruirea templului. Acest mod de gândire este contrar Bibliei. Tabele Legii au avut întotdeauna un rol important în redeşptarea religioasă, au condus la pocăință și la întoarcerea la Dumnezeu, nicidecum la pretenții politice.

Există forțe oculte, care pretend că dețin cheia pentru secretul chivotului, dar o păstrează pentru un timp anumit, ceea ce este contrar planului lui Dumnezeu. El a poruncit ca Legea să fie învățată, scrisă pe uși, pe toate locurile publice, și nicidecum să fie păstrată în ascuns!

În istoria religiei, au fost două momente grele, când s-a pierdut inima credinței: la sfârșitul regatului lui Iuda, datorită păcatelor lor, iudeii au pierdut documentul scris – tablele cu Cele Zece Porunci, pentru că de mult ei pierduseră deja spiritul Legii și respectul lor față de ea. Tot la fel, la sfârșitul perioadei romane de persecuție și începutul creștinismului triumfalist, de stat, Legea Celor Zece Porunci a fost pierdută din nou; poruncile a doua și a patra au fost schimbate și înlocuite cu tradiții și porunci omenesti de către o instituție numită în Biblie „Babilonul cel mare”.

Dar, în ultima parte a istoriei, Dumnezeu a ridicat un popor, care are credința lui Isus Hristos și păzește poruncile lui Dumnezeu (vezi Apoc. 14,12). Din nou se subliniază valoarea morală a Celor Zece Porunci. Dar teologia liberală, înalta critică și majoritatea bisericilor creștine neagă în mod insistent valabilitatea unora dintre Cele Zece Porunci. În fața acestei situații, a luptei pentru sau împotriva

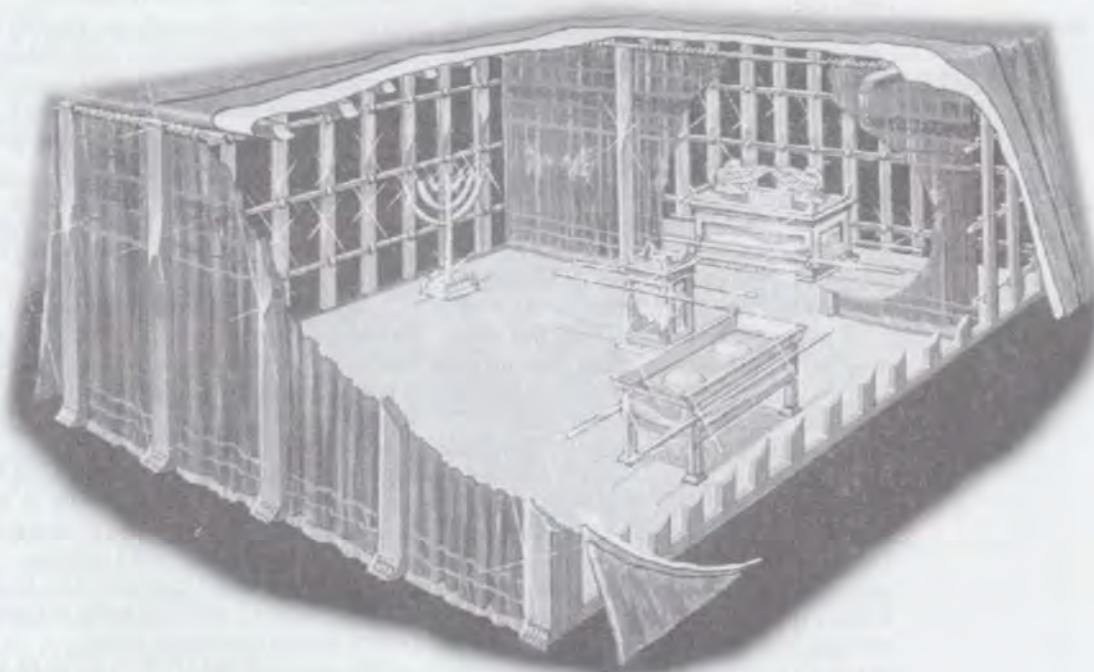
Celor Zece Porunci, avem nevoie de un document incontestabil. Tablele cu Cele Zece Porunci, scrise cu degetul lui Dumnezeu, vor avea ultimul cuvânt. Vor apărea într-o zi la lumină, pentru a fi citite chiar de pe original?

Ellen White, autoarea inspirată a zeci de cărți de valoare inestimabilă, scrie următoarele despre acest subiect: „Atunci când a terminat de vorbit cu Moise pe munte, Hristos i-a dat lui Moise două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu. Nimic din cele scrise acolo nu poate fi șters. Înregistrarea prețioasă a Legii a fost așezată în chivotul legământului și continuă să fie acolo, ascunsă în siguranță de familia umană. Dar, la momentul hotărât de Dumnezeu, El va scoate aceste table de piatră ca să fie o mărturie pentru întreaga lume împotriva călcării Legii Sale și împotriva închinării idolatre în Sabatul fals”. (*Manuscrisul 122* din 1901).

„Când va avea loc judecata, cărțile vor fi deschise și fiecare om va fi judecat potrivit cu cele scrise

în cărți. Atunci tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu pentru ziua aceea, vor fi prezentate înaintea întregii lumi ca un standard al neprihănirii. Bărbați și femei vor vedea în acea zi că ascultarea față de Legea desăvârșită a lui Dumnezeu este condiția esențială a mântuirii lor. Păcatul nimănui nu va fi scuzat. Conform principiilor dreptății Legii, oamenii vor primi sentința de viață sau de moarte.” (*Review and Herald*, 28 ian. 1909)

Am urmărit istoria chivotului. A fost un drum lung și plin de evenimente extraordinare. Istoria lui nu s-a terminat încă! Dacă la sanctuar chivotul constituia inima serviciului de închinare, în zilele noastre el reprezintă centrul preocupărilor și luptei politico-religioase. Unii așteaptă evenimente miraculoase din partea chivotului, la fel ca israeliții din timpul lui Eli, dar vor fi dezamăgiți. Alții au pus deja poruncile conținute în chivot la temelia vieții lor. Descoperirea originalului le va oferi o confirmare extraordinară. Sperăm să vedem și să trăim ziua aceea!

Lanțul de foc

Felea Enoh,
pastor asistent,
Conferința Moldova

Cu puțin timp înainte de Săptămâna de Rugăciune a anului 2001, într-o noapte, a dispărut orga din localul Bisericii A.Z.Ș. Paltinu, com. Vatra Moldoviței, jud. Suceava. Pentru a nu stârni suspiciune, amatorul de chilipir a pus-o chiar în cutia ei, care era lângă masă, a ieșit tiptil pe unde a intrat și... s-a pierdut în beznă.

Este lesne de înțeles ce simțăminte aveau frații, surorile, tinerii și copiii, afectați din plin de lovitura vrăjmașului...

Poliție, cercetări la fața locului, proces-verbal de constatare, promisiuni, speranțe, emoții, amărăciune și... cam atât!

Pentru siguranță, cineva a propus ca acest dosar să fie încredințat spre finalizare unei „instanțe” superioare. Și ideea a prins.

Chiar în Sabatul în care a început consacrația anuală, s-a trecut la un plan concret de acțiune pentru descoperirea „binefăcătorului” și mai cu seamă pentru redobândirea obiectului sustras. S-a stabilit ca, în fiecare oră, zi și noapte, să fie programate persoane care să înalțe rugăciuni în vederea rezolvării acestui caz. Și ultima verigă a „lanțului de foc”, care a unit întreaga biserică locală pentru toată Săptămâna de Rugăciune, a fost așezată la locul ei. Și au trecut zilele speciale și... nimic! Dar cum rămâne cu postul și cu rugăciunile?

Făptașul, un recidivist tot din Paltinu, cu „experiență” în domeniu (mai avea pe cap câteva dosare asemănătoare), participase la unele ocazii de evanghelizare. În mintea lui însă, toate „roțițele” duceau spre... locurile slabe ale țării”. Și le-a descoperit. Și i-a mers! Acum și-a luat cele mai drastice măsuri: o percheziție la domiciliu i-ar fi căzut rău de tot, așa că a dus orga departe de locuința sa, la cineva în Câmpulung Moldovenesc.

A trecut ceva timp, nimeni nu mai tulbura apele, Revelionul se apropia, bani nu prea erau, ba chiar lipseau cu desăvârșire (că de unde doar iei, dar nu completezi, se termină!), prietenii dădeau târcoale, distracțiile asemenea, așa că... hai cu orga la vânzare!

La stația Peco Vatra Moldoviței, un autoturism trage la pompa de alimentare. Un frate din biserica Moldovița, angajat al patronului, era de serviciu. Șoferul îi solicită benzină și într-o sticlă. Nici una, nici două, deschide portbagajul pentru a rezolva problema cu vasul. Ochii fratelui nostru s-au făcut din ce în ce mai mari, oprindu-se pe „YAMAHA PSR – 185”, pusă frumos în ambalajul

original. Cutia puțin zgâriată la un colț și alte detalii se suprapuneau perfect peste „fotografia” din memoria lui. El însuși cântase la ea de câteva ori. Inima parcă-i sărea din piept. În timp ce se consumau aceste momente de tensiune, hoțul stătea fără grijă pe banca din spate împreună cu un alt prieten.

O dată cu plecarea mașinii, s-au declanșat mecanismele prinderii răufăcătorului. Telefonul fratelui nostru s-a încins! În clipa următoare, apare cu mașina un membru din biserica locală Paltinu, apoi sosește încă unul din Moldovița și puțin mai târziu încă unul din Paltinu și iată-l și pe ultimul tot de acolo! De-abia al patrulea a fost anunțat la telefon. Primii trei au venit... „întâmplător”, dar fiecare exact la timpul potrivit, pentru o misiune specială.

„Ochiul vigilent” de la PECO avea să mărturisească în fața bisericii, de la amvon: „Uneori așteptam pe cineva din Paltinu pentru a transmite un mesaj câte o zi, două sau chiar trei. Acum, numai Dumnezeu i-a programat și i-a trimis pe cei de care tot El urma să Se slujească. Dacă unul ar fi lipsit sau dacă unul nu ar fi ajuns acolo la momentul potrivit, totul putea fi răsturnat. Cerul a avut în vedere însă până și cele mai mici detalii. Am înțeles mai profund importanța postului și a rugăciunii!”

Când au simțit că cineva le-a luat urma, „vanzătorul” și cumpărătorul au făcut tot ce se putea face pentru a scăpa din strânsoare. Din nou poliție, controale la domiciliu, alergări, urmăriri, declarații etc. Deși au fost auziți când făceau probele și când rosteau aprecierile privind performanțele orgii, ei susțineau că în casa lor, doar o combina muzicală ar fi cântat! Între timp, instrumentul s-a „volatilizat” deja.

Până la urmă, tot ei, de data aceasta „conduși” de poliție și de frații cu mașinile, aveau să scoată orga din zăpadă, de sub un pod de pe șosea.

„Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au ascuns. Domnul Se arată, face dreptate și prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui.” Ps. 9,15,16

„Găzduită” de un alt portbagaj (mai ospitalier), orga a ajuns în sfârșit ACASĂ.

Localnicii au aflat despre „lanțul de foc” al adventiștilor. Unii spuneau că „ce-a mâncat lupul e bun mâncat”. Alții așteptau. Astăzi, ei recunosc că Dumnezeu lui Israel este Dumnezeu adevărat și mulți se bucură pentru această intervenție divină!

Din nou PROGRAM DE POST ȘI RUGĂCIUNI, tot cu întreaga biserică: pentru laudă, recunoștință și mulțumire. Era și normal!

Porunca a zecea nu e cea mai mică

Din fire, omul ar dori să dea cât mai puțin și să obțină cât mai mult, chiar și în relația sa cu Dumnezeu.

Răspunsul lui Isus, la întrebarea pusă de acel cărturar, îl cunoaștem precum și porunca pe care Isus a arătat-o ca fiind cea mai mare.

Deși cinci dintre cele șase porunci ale Decalogului sunt foarte scurte, semnificația lor este mai profundă decât își închipuie mulți.

Dar acum să privim, în special, la ultima poruncă din Decalog; ultima ca ordine, dar nu în sens valoric. „SĂ NU POFTEȘTI!”

Această poruncă este mai mult decât o încheiere a Decalogului. Ea nu are de-a face cu exteriorul, ci cu partea lăuntrică a omului, cu gândirea, cu inima și conștiința lui. De fapt, chiar aici se naște păcatul.

În Romani 7,7, apostolul Pavel declară că, prin această poruncă, el a ajuns să cunoască, să descopere păcatul.

De asemenea, Domnul Hristos face referire la această scurtă poruncă, explicând că fiecare dintre celelalte este raportată la ea.

Această poruncă a fost nesocotită de la început:

- Lucifer a poftit ceea ce nu era al său – slava și închinarea.
- Eva a poftit fructul oprit, călcând porunca.
- Fiii lui Dumnezeu au poftit fetele oamenilor și rezultatul final a fost potopul.
- Ahab a poftit via lui Nabot și a comis crima.
- David a poftit-o pe soția lui Urie și a urmat călcarea altor două porunci.
- Iuda a poftit arginții și a vândut pe Mântuitorul.
- Acan a poftit o manta de șinear, o placă de aur, iar rezultatul îl cunoaștem.
- Ghehazi a poftit argint și haine, și a devenit leproș.

Fiecare dintre aceste cazuri ca și altele, au fost urmate de mari căderi.

Pofta este o formă de egoism și duce la nemulțumire și lăcomie. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă: „Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți” (Evrei 13,5). O persoană nemulțumită este o povară pentru ea și pentru cei din jur. Este o virtute, o artă de a fi mulțumit. Pofta are ca soră zgârcenia. E. G. White declară:

„Păcatul cel mai mare care este azi în comunitățile noastre este zgârcenia.” (T1, p. 194)

Pofta a pricinuit căderea lui Satana, a făcut necesară Crucea, a provocat o durere nemărginită inimii lui Dumnezeu, a iscat războaie, a adus pierderi nespuse de mari atât celor vinovați, cât și celorlalți. Pofta a ruinat familii, biserici, popoare și împărății. A micșinat milioane de vieți omenești. Acesta este păcatul cel mare al tuturor generațiilor, tatăl mândriei, geloziei, al stăruirii, al urii, al necurățiilor, viciului, corupției, crimelor și al tuturor relelor moderne, care terorizează omenirea.

Pofta a fost păcatul original în ceruri, apoi pe pământ, manifestat prin neascultarea Evei în Eden, și acesta va fi motivul puternic, care va determina cea mai mare oștire care s-a strâns vreodată pe pământ să încerce să cucerească sfânta Cetate a lui Dumnezeu. Problema înfrânării poftelor, azi mai mult ca oricând, va fi testul ce-l vor avea de trecut cei ce doresc să pășească în Canaanul ceresc. Acest păcat se naște în cuget, ca, de fapt, toate păcatele, și sfârșește prin manifestări exterioare.

Pofta seacă resursele bisericii, paralizăză misiunea externă, împiedică predicarea Evangheliei; slăbește spiritul dărniceii, împietrește inima față de mesaje sublimă, făcând-o nesimțitoare la nevoile altora. Lăcomia, fiind idolatrie, ia locul lui Dumnezeu, se transformă în ură și este un păcat, chiar dacă nu s-a exteriorizat. Mândria, vanitatea, dorința de a fi onorat, bogat, derivă tot din pofta păcătoasă. Acest păcat are o nepoată legitimă, ambiția, și o altă rudă bună, lăcomia. Aceste păcate murdăresc cel mai rău un creștin. Apostolul Pavel avertizează că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, iar pe unii îi poate îndepărta de la credință. (vezi 1 Tim. 6,10).

Biblia prezintă exemplele unor eroi ai lui Dumnezeu, care și-au înfrânt pofta. Printre ei se află Iosif, Daniel, cei trei tineri, Avraam, Moise și Isus. Apostolul Pavel, în Filipeni 2,6, ne prezintă exemplul suprem, pe Isus Hristos, modelul nostru desăvârșit.

Este adevărat că pofta poate avea și laturi pozitive? Da! Să dorim binele, să rodăm, să fim cei dintâi în fapte bune.

Să nu ne pierdem pofta de viață, de muncă, de a vorbi altora despre bunul nostru Mântuitor.

Eugen Dumitrescu,
pastor pensionar

*„Unul din cărturari a venit la Isus și L-a întrebat: 'Care este cea mai mare poruncă din Lege?'”
(Matei 22,35)*

Bătălia pentru Sanctuar (I)

Florin Lăiu,
profesor, I.T.A.

O doctrină unică

Cea mai distinctivă doctrină adventistă este doctrina sanctuarului ceresc și a judecății investigative premileniale, întemeiată pe marea profeție din Daniel 8,14. Ea nu este doar una dintre doctrinele specifice ale Bisericii; este o doctrină cardinală și atotcuprinzătoare – doctrina adventistă prin excelență, care creează cadrul teologic pentru toate celelalte doctrine.

Există și alte confesiuni care susțin sabatul biblic, există și alți creștini care promovează principiile sănătății, există și alte grupări sau curente teologice care resping mitologia nemuririi inerente a sufletului. Dar nu există altă confesiune care să susțină doctrina Sanctuarului și a Judecății așa cum o mărturisesc adventiștii.

De-a lungul istoriei noastre, am fost în mod frecvent confrunțați, din afara și chiar din interiorul Bisericii, cu acuzația că susținem o rătăcire. La nivel popular, doctrina aceasta este cunoscută, în linii generale, de la clasa de cateheză și reamintită (tangential și destul de rar, să recunoaștem!) în predici sau în Școala de Sabat. Ar fi interesant un sondaj sau chiar o statistică, pentru a ști pe unde mai suntem. În orice caz, doctrina în cauză nu ne mai doare decât dacă cineva o atacă frontal. La fel de îngrijorător este faptul că prea puțini teologi ai Bisericii se preocupă de studiul ei în mod critic și constructiv. Mai mult, din 1980 încoace, nu puțini adventiști au aruncat peste bord această doctrină incomodă. (Mai de curând, alții au aruncat și Sabatul, devenind un fel de congregaționaliști „evangelici”, în timp ce și mai mulți încă se pregătesc pentru ultima apostazie, disprețuind scrierile lui Ellen White și trăind un fel de secularism cu față adventistă, în care nici Biblia, nici Spiritul Profetic nu au vreun rol efectiv).

Noi încă susținem doctrina Sanctuarului, dar nu este de ajuns. Există întrebări cercetătoare, la care trebuie să răspundem toți și fiecare cu toată onestitatea: Care sunt, cu adevărat, temeiurile biblice ale acestei doctrine? Este ea întemeiată pe Biblie sau numai pe concluziile unor oameni afectați de Marea Dezamăgire? Își are ea izvorul în cercetarea Scripturii sau este o revelație exclusivă din viziunile lui Ellen White? Dacă provine din studiul Bibliei, au fost, oare, infailibili cei ce au descoperit-o, încât nu mai poate fi corectată? Au înțeles, oare, părinții adventismului, inclusiv Ellen White, totul despre acest subiect, încât n-a mai rămas nimic de descoperit? Sunt, oare, sigure și solide toate argumentele noastre clasice? Dacă ea este doctrina adventistă prin excelență și reprezintă mesajul Bisericii pentru aceste ultime generații, ce loc ocupă ea în preocupările Bisericii? Și cum se explică faptul că nu am reușit niciodată să răspundem, în mod satisfăcător, tuturor provocărilor și obiecțiilor?

Adventiștilor nu le-a fost imposibil să-și schimbe părerea teologică și chiar practicile, când au descoperit în Biblie altceva decât se credea. Ei au fost în stare, împotriva curentului popular, să părăsească duminicalismul unei tradiții de aproape 17 veacuri și să se întoarcă la sabatismul biblic. Ei au fost în stare să abandoneze propriile erori (teoria „ușii închise”, anti-trinitarianismul, legalismul) și să îmbrățișeze ortodoxia Evangheliei. Ei au abandonat unele interpretări apocaliptice, descoperind principii de interpretare și explicații mai bune. Aceasta înseamnă că, dacă doctrina Sanctuarului și a Judecății ar fi fost dovedită ca eroare, nu le-ar fi imposibil adventiștilor s-o părăsească.

În mod sigur, păstrarea acestei doctrine nu este doar o probă de inerție, ci o

atitudine înțeleaptă. Totuși, faptul că ea provoacă adesea dureri de cap unor oameni onești, care vor să înțeleagă, nu poate fi pus în mod exclusiv pe seama diavolului. Trebuie cel puțin să recunoaștem că, din punct de vedere al complexității cercetării, este o doctrină mai dificilă. Și mai trebuie să recunoaștem, cu toată modestia, că noi, ca Biserică, nu avem înțelegerea absolută a acestui punct fundamental, ceea ce înseamnă că este încă necesar un studiu serios, în care să se angajeze toate forțele responsabile de viitorul acestei Biserici „Rămășiță”.

Sanctuarul ceresc = ființa umană?

În ultimii ani, au început să circule printre noi spirite care, în numele unui adventism mai relevant, subminează doctrina Sanctuarului și a Judecății. Este dreptul lor constituțional să-și manifeste libertatea cuvântului sub orice formă, dar și Biserica are dreptul să-și imunizeze credincioșii.

Unii par foarte încântați de descoperirea că Sanctuarul din Daniel 8,14 ar fi ființa umană, pe care au și compartimentat-o după schema sanctuarului. Concluzia lor

este că Sanctuarul care trebuie curățit ar fi omul, în special „subconștientul” omului – „Sfânta Sfințelor”. Dar oricât de spirituală ar părea această soluție, ea nu se întemeiază pe Daniel 8,14.

Verificați: în Daniel 8 se vorbește despre un sanctuar pe care „cornul” Antihrist l-a profanat, un sanctuar care este în legătură cu „oștirea cerului” și în care slujește *Căpetenia Căpeteniilor*, slujitorul „jertfei continue”. Profetia prevedea acțiuni vizibile, de importanță istorică, în ordine cronologică: nelegiuitul corn urma să apară la sfârșitul perioadei elenistice, să facă mai întâi cuceriri pământești, apoi să se avânte spre fortăreața Cerului, să doboare la pământ din „stelele lui Dumnezeu” și să le calce în picioare, și să înlocuiască „jertfa continuă” cu „urâciunea pustiirii”. Iar situația aceasta avea să dureze până în timpul sfârșitului, până se vor încheia cele 2.300 de „seri și dimineți”. După aceste „multe zile”, se prevedea răsturnarea situației: sanctuarul avea să fie curățit de întinările Cornului, altfel spus, urma să i se facă dreptate, să fie răzbunat, împreună cu Căpetenia lui, cu oștirea lui și cu adevărul, căl-

cate în picioare.

Toate aceste elemente profetice se referă, într-un limbaj acoperit, la evenimente istorice care priveau pe poporul lui Dumnezeu în viitor și la Judecata de apoi. Cum este posibil ca sanctuarul amintit în această profetie să fie omul, iar curățirea sanctuarului – o curățire interioară a credincioșilor? Curățirea interioară a fost cerută de Dumnezeu dintotdeauna și nu este legată de o perioadă profetică. Cu atât mai puțin ar putea fi vorba de o curățire a subconștientului. Este adevărat că trebuie să fim curățiți și de păcatele inconștiente; dar numai după ce, prin Cuvântul lui Dumnezeu, devenim conștienți de ele și ne pocăim, suntem curățiți prin jertfa și preoția Mântuitorului, în timp ce unele din acestea se iartă „din oficiu”. „Păcatul” subconștientului însă, adică potențialul naturii noastre păcătoase, nu cade în grija noastră și nici nu ni se pune în socoteală, nefiind vina noastră. Numai primirea unui trup nou ne va curăți de acest păcat latent.

Și chiar dacă ar fi posibilă, aici și acum, o asemenea schimbare, ea nu depinde de un anumit timp. Spre deosebire de dispensaționaliști, cre-

dem că Dumnezeu a avut întotdeauna aceleași oferte și aceleași condiții în legătură cu mântuirea omului. În ciuda diferențelor care țin de măsura cunoștinței pe care a dat-o Dumnezeu în diferite locuri și timpuri, poarta mântuirii fiecărui sfânt este aceea pe care a intrat tălharul pocăit, – care a fost **curățit**, prin Cuvântul și Duhul lui Christos (prin suferință și credință), de toate păcatele. Marii sfinți ai Bibliei se deosebesc de el numai în ceea ce privește durata slujirii lui Dumnezeu și specificul experienței personale, dar nu și în ceea ce privește calitatea sfintenției. Ilie n-a fost curățit mai profund decât Elisei, nici apostolii mai serios decât patriarhii.

În același fel, experiența celor 144.000, chiar dacă va fi unică, ea nu va fi calitativ deosebită de a altor mântuiți. Celui care se pocăiește pe patul de moarte i se cere aceeași profunzime a pocăinței pentru a primi iertare. Tot astfel, Dumnezeu nu cere astăzi adventiștilor căutarea unei minunate curățiri a subconștientului, ci pocăința radicală a lui Iov și a lui David, și credința acelor anonimi care au răspândit Evanghelia în primele veacuri. Teoria curățirii subconștientului este o capcană a celui rău pentru a ne deturna atenția de la adevărul Sanctuar și de la adevăratele păcate, mai mult sau mai puțin conștiente, care îl ofensează pe Dumnezeu.

Se va spune însă că Biblia susține identificarea Sanctuarului cu ființa omenească în anumite locuri:

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă distruge cineva templul lui Dumnezeu, îl va distruge și Dumnezeu pe el; fiindcă templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.” (1 Cor. 3,16-17), „Nu știți că trupul vostru este templul Spiritului Sfânt, – Care este în voi și pe Care-L aveți de la Dumnezeu – și că nu sunteți ai voștri înșivă?” (1 Cor. 6,19).

Este adevărat că autorii Bibliei folosesc imaginea templului, pentru

a compara omul ca ființă creată. Dar aceasta este doar o metaforă, o imagine poetică a sfintenției corpului omenesc, tot așa cum și Biserica este comparată cu un templu:

„...Într-adevăr, **noi** suntem templul Dumnezeului Viu, cum a zis Dumnezeu: 'Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor...', iar ei vor fi **poporul Meu**.'” (2 Cor. 6,16), „[omul fărădelegii] ... se va așeza în Templul lui Dumnezeu, proclamându-se Dumnezeu” (2 Tes. 2,4), „...ci sunteți concetățeni ai sfinților, membri ai **casei lui Dumnezeu**, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, și având ca piatră unghiulară pe Iisus Christos, în Care toată construcția bine armată crește, devenind un templu sfânt în Domnul, în Care și voi sunteți zidiți împreună ca locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Ef. 2,19-22), „...ca să știi cum trebuie să te porți în **Casa lui Dumnezeu**, care este Adunarea Dumnezeului Cel Viu...” (1 Tim. 3,15), „fiindcă a venit timpul ca Judecata să înceapă cu Casa lui Dumnezeu și dacă începe cu **noi**, care va fi sfârșitul celor ce refuză să creadă Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Pt. 4,17).

Toate aceste ilustrații arată că atât creștinul, cât și Adunarea creștină (Biserica vie) sunt locuința lui Dumnezeu și trebuie tratate ca atare. Comparația însă are limitele ei naturale și nu intenționează să fie o paralelă amănunțită a individului sau a comunității cu templul de la Ierusalim. Nici măcar nu se sugerează, în contextul acestor afirmații, că ființa umană sau comunitatea sfinților ar trebui înțelese ca fiind compartimentate, dotate cu mobilier de tipul altarului, sfeșnicului, mesei, chivotului etc. Aceste comparații sunt adesea tentante și, cu puțină imaginație, cineva poate găsi „echivalente”, dar o asemenea metodă de interpretare a Bibliei ar fi foarte ocultă, fiindcă nu este înrădăcinată nici în afirmații biblice explicite, nici în adevăruri implicite, deduse din context. Putem lăsa poeziei libertatea de a bate câmpii, dar nu teologiei.

Templul este folosit ca figură de

stil, nu numai pentru ființa umană sau pentru Biserică, ci și pentru Însuși Dumnezeu (Is. 8,14; Ier. 50,7; Ez. 11,16; Ap. 21,22) și chiar pentru trupul lui Iisus (In 2,19-21). Oare aceasta înseamnă că ar trebui să căutăm „simbolistica” fiecărui element din sanctuar în ființa lui Dumnezeu sau în trupul lui Christos? Sau să vorbim despre curățirea unui asemenea Templu? Ar fi curată blasfemie! A vorbi despre curățirea subconștientului uman în termenii profeției din Daniel 8,14 înseamnă a omori subiectul pentru a clarifica predicatul.

Dacă dorim să vorbim despre curățirea adâncului ființei noastre, există atâtea locuri biblice mai potrivite. Dar notați: toate acestea vorbesc despre viața păcătoasă a unui suflet nepocăit, – incluzând gândurile, intențiile, voința, conștiința (conștientul!), sentimentele, imaginația etc. – și nu despre subconștient:

„Curățește-ți inima de rău...! Până când vei adăposti în tine planuri nelegiuite?” (Ier. 4,14), „...curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!” (Iac. 4,8), „...sângele lui Christos... ne va curăți conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului Viu!” (Ev. 9,14), „...să ne curățim de orice întinare fizică și spirituală și, în temere de Dumnezeu, să ne desăvârșim sfintenția.” (2 Cor. 7,1), „...să ne apropiem cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău...” (Ev. 10,22), „Freacă-mă bine ca pe o haină, spală-mă de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu”..., „Curățește-mă cu isop ca să fiu curat, spală-mă ca să fiu mai alb decât zăpada.” (Ps.51,4,9), „...prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul...” (1 Pt. 1,22), „[Dumnezeu] le-a curățit inimile prin credință.” (FA. 15,9).

La această curățire suntem invitați fiecare, în mod conștient, în timp ce Arhiereul nostru, Domnul Iisus, curățește Sanctuarul ceresc, ștergând păcate și nume din cărțile Cerului. Făcând aluzie la subiecte biblice cunoscute și utilizând chiar expresii biblice, Ellen White a scris:

„Curțile templului sufletului au fost transformate în locuri de trafic nesfânt. Egoism, mamona (obsesia banului), răutate, invidie, mândrie, patimi, toate acestea sunt nutrite în inimă...” (ST 72.3)

„Meditând la caracterul lui Iisus, inimile noastre sunt atrase în iubire; se trezește dorința de a deveni asemenea Aceluia pe Care Îl iubim, și privind suntem schimbați. Când Christos locuiește în inimă, întreaga natură este transformată. **Orice mânjește este alungat din templul sufletului:** pofta rea, pasiunile josnice, gândurile necurate, mândria, afecțiunile necontrolate, răzbunarea, dorința de a plăti cu aceeași monedă, lăcomia, invidia, toate acestea sunt interzise; și ceea ce iubeam odată, acum urâm; fiindcă devenim creaturi noi în Christos Iisus.” (ST, January 13, 1888 par. 11).

„Fie ca **templul-suflet să fie curățit** de prejudecată și de acea rădăcină de amarăciune, de ură, prin care mulți sunt întinați.” (SpTA06 23.1)

„Credința lucrează prin dragoste și curățește sufletul de întinarea morală **ca să poată deveni un templu** pentru Domnul”. (TDG 208.1) „Trebuie să înfățișăm acum poporului lucrarea pe care prin credință vedem că o îndeplinește Marele nostru Arhiereu în sanctuarul ceresc. Cei ce nu simpatizează cu Iisus în lucrarea pe care El o face în curțile cerești, cei ce nu-și curățește templul sufletului de orice mănjitură, ci se angajează în vreo activitate care nu este în armonie cu lucrarea aceasta, se unesc cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, îndepărtând mințile altora de la adevăr și de la lucrarea pentru acest timp.” (RH, January 21, 1890 par. 4)

Realitatea Sanctuarului ceresc

Poate fi simplificată pe înțelesul oricui, o doctrină atât de complexă cum este doctrina Sanctuarului? Ca să răspundem afirmativ la această întrebare, este necesar, mai întâi, să înțelegem că sanctuarul pământesc (fie cortul sacru, fie templul din Ierusalim) erau doar o

umbră – o reflectare terestră, contextualizată cultural, adaptată funcțional și pedagogic, imperfectă prin natura ei, dar perfect adaptată scopului lui Dumnezeu. Era o umbră a incomparabilei realități cerești și viitoare, iar nu o umbră a unei alte umbre mai mari și mai nepământene, în ciuda imaginilor văzute de profeți – care au de asemenea rol pedagogic, și nu de informare despre realitățile fizice ale Cerului.

Biblia afirmă că avem de-a face cu un Dumnezeu personal, Care, deși este Spirit atotprezent, Își manifestă Prezența specială, vizibilă în Cer, într-un loc tot atât de real și tangibil, cum a fost și Paradisul creat pe pământ. În limbaj pământesc, deci imperfect și totuși instructiv, autorii biblici vorbesc despre „tronul” lui Dumnezeu, „cetatea” lui Dumnezeu, „carul” slavei Domnului și alte imagini care accentuează rolul de Împărat al Creatorului. În acest sens, nimic nu este mai natural, decât să se vorbească și despre „palatul” Său. Într-adevăr, acesta este sensul primar al cuvântului ebraic pentru templu (*hekal* = palat), de origine asiro-babiloniană. Sanctuarul, care înseamnă *locaș sfânt* (cort sau clădire), are aceeași funcție: reședință reală sau simbolică a Divinității imparate ca un Împărat.

Vechiul Testament arată că *sfântul locaș*, „cortul” sau „palatul-templu” al lui Dumnezeu era situat în Cer, atât înainte de confecționarea cortului pământesc, cât și de-a lungul întregii „dispensații” a Vechiului Legământ:

„Îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul, pe care Ți l-ai pregătit ca *locaș*, o, Yahwé, la templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat...” (Ex 15:17), „... din *locașul* Lui, El mi-a auzit glasul...și a coborât...” (Ps. 18,6.9), „Din *locașul* șederii Lui, El privește pe toți locuitorii pământului” (Ps. 33,14), „și puterea Lui se manifestă în Cer. Ce înfricoșat ești, Dumnezeu, din *Sanctuarul Tău!*” (Ps. 68,34-35), „Dar Yahwé a făcut *Cerul*; gloria și majestatea sunt înaintea Lui, puterea și slava sunt în

Sanctuarul Lui.” (Ps. 96,5-6), „Lăudați pe Dumnezeu în *Sanctuarul Său*, lăudați-L în Cerul Său puternic!” (Ps. 150,1), „Din *locuința Ta cerească*, ascultă și iartă!” (2 Cr. 6,21), „O, Tron al slavei, din *înălțime*, de la început, loc al *Sanctuarului* nostru!” (Ier. 17,12), „Yahwé răcnește *de sus, din Sfântul Său Locaș* face să-I răsune glasul ca un leu. Da, El răcnește împotriva sălașului Lui [pământesc]” (Ier. 25,30), „Toată ‘carnea’ să tacă înaintea lui Yahwé, fiindcă El S-a și sculat din *Sfântul Său Locaș!*” (Zah. 2,13), „Doamne, cine va locui în *cortul Tău*? Cine va locui *pe muntele Tău cel sfânt?*” (Ps. 15,1).

Sanctuarul pământesc era considerat ca reședința terestră a Domnului, un loc în directă corespondență cu Cerul, o locuință a Numelui lui Dumnezeu, reflectare unică a locuinței Sale cerești la scară terestră și simbolică, adesea onorată de slava Prezenței Divine, dar care nu înlocuia Sanctuarul de sus (1 Rg. 8,27; 2 Cr. 6,18.21). Când Iisus a murit, templul pământesc și-a pierdut această onoare (Mt. 27,51), dar în același timp, locuința veșnică, cerească, a lui Dumnezeu a preluat – la modul sublim, dar nu mai puțin real, – toate semnificațiile și funcțiile prefigurante ale sanctuarului de jos: preoția, jertfele, ofrandele, tămâierea, luminile, ciclurile festive etc. Când spunem *realitate*, nu înțelegem că Sanctuarul ceresc ar fi o copie mecanică a celui pământesc (fie ea oricât de mare și de strălucită!), cu obiectele funcționale specifice (altare, mese, sfeșnice, perdele, chivot, cădelnițe, potire, lighene etc) și cu ritualurile cunoscute (jertfe, stropiri cu sânge, tămâieri, purificări, îmbăieri etc.).

Toate acestea au echivalentul lor mesianic, spiritual în *adevăratul* Sanctuar. În loc de jertfe multiple și repetate, avem jertfa unică și desăvârșită a lui Iisus; în loc de preoți de toate categoriile, avem un singur Mare Preot; în loc de lumina unui sfeșnic, avem lumina Spiritului lui Dumnezeu în manifestările Lui diverse (Ap. 4,5; 5,6); în loc de perdeaua sfâșiată, avem trupul frânt al

lui Iisus, Care ne-a deschis acces liber la Dumnezeu (Ev. 6,19; 10,20); în loc de tămâie, avem parfumul meritelor Mântuitorului (Ef. 5,2; Ap. 8,3-4); în loc de altar, avem Crucea Lui; în loc de sărbători și sabate care erau doar o umbră, avem timpurile profetice ale Împlinirii; în loc de masa celor 12 pâini, avem pâinea Evangheliei care se împarte înprospătată în fiecare sabbat; în loc de lighene, bazine și spălări rituale zilnice, avem „spălarea nașterii din nou”; în loc de un chivot de salcâm și de aur, avem Tronul harului și al dreptății lui Dumnezeu, care are la temelie Legea iubirii, scrisă în inimile adevăraților închinători.

Este esențial să credem ceea ce ne învață Biblia cu privire la realitatea Sanctuarului ceresc. Acest adevăr ne asigură viziunea unui Dumnezeu personal și ne ferește de rătăcirea în care au alunecat bisericile istorice, care au înjosit Templul, Preoția și Jertfa, coborându-le pe pământ, multiplicându-le și marketizându-le, sub pretextul de a le face accesibile păcătosului. Sanctuarul ceresc ne ajută să înțelegem doctrinele biblice în armonia, interdependența și echilibrul intenționat de Dumnezeu și, încă mai important, ne învață într-un memorabil limbaj imagistic, calea mântuirii „prin sângele Mielului”, de la Cruce până la Judecata și până la restaurarea finală. Doctrina Sanctuarului este ceea ce ne-a adunat, de aceea nu putem consimți la privatizarea ei.

Înainte de toate, este necesar să fixăm în minte realitatea **cerească** a acestui Sanctuar (indiferent de ceea ce gândim despre detaliile lui arhitectonice), așa cum ne învață Noul Testament:

„[Christos] S-a așezat la dreapta Tronului Majestății **în cer**, ca slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, **care a fost ridicat** nu de un om, ci **de Domnul**.” (Ev. 8,2, cf.; Lv. 16,16-17.20.23.33). „[Preoții slujeau] imitația și umbra lucrurilor **ceresti**, după cum i s-a spus lui Moise, când trebuia să realizeze Cortul, fiind somat de Dumnezeu: 'Vezi să faci totul după modelul

care ți-a fost arătat pe munte.’” (Ev. 8,5)

„Dar Christos, venit ca Arhiereu al lucrurilor bune care sunt deja prezente, cu (/ prin ?) **cortul acela mai mare și mai perfect, care nu este făcut de mâini omenești, adică nu aparține acestei creații**, a intrat o dată pentru totdeauna **în Sanctuar**, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, după ce a câștigat un drept de răscumpărare veșnic.” (Evanghelia. 9,11-12).

„Așadar, trebuia ca imitațiile **realității ceresti** să fie curățite prin aceste ceremonii; ba **chiar și cele ceresti** să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea, fiindcă Christos nu a intrat într-un sanctuar făcut de mâini omenești, copie a **adevărului sanctuar**, ci a intrat **chiar în Cer**, ca să Se înfățișeze acum înaintea lui Dumnezeu, pentru noi.” (Ev. 9,23-24)

„De aceea stau ei înaintea Tronului lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte **în Templul Lui**.” (Ap. 7,15) „Apoi a fost deschis **Templul** lui Dumnezeu, care este **în Cer**, și s-a văzut **chivotul legământului Său, în Templul Său...**” (Ap. 11,19) „[Fiara] și-a deschis gura ca să rostească blasfemii împotriva lui Dumnezeu, să-I balsfemieze Numele, **Cortul** [și] pe cei ce locuiesc în **cortul Cerului**.” (Ap. 13,6) „După aceea am văzut deschizându-se **în Cer Templul, Cortul mărituriei**.” (Ap. 15,5)

„Am văzut Cetatea Sfântă coborând din cer ... și am auzit un glas tare, care venea dinspre Tron: „**Întă Cortul** lui Dumnezeu cu oamenii!... Lungimea, lățimea și înălțimea [Cetății] erau egale... În Cetate n-am văzut nici un templu, fiindcă Domnul, Dumnezeul Atotputernic și Mielul sunt templul ei.” (Ap. 21,2.3.16.22, cf.; 1Rg. 5,20; Ez. 41,4; 48,20.35).

Un articol viitor se va ocupa de semnificația curățirii Sanctuarului din Daniel 8,14, ca replică la principalele obiecții care au fost aduse.

¹ Este impresionant numărul de lideri, pastori și teologi care au abandonat mișcarea sau numai doctrina aceasta, ori au fost răvășiți spiritual de îndo-

ieli cu privire la ea: Owen Crosier (1820-1913), american, omul care a contribuit cel mai mult la fundamentele teologiei Sanctuarului (a părăsit Biserica); Dudley Canright (1840-1919), american, lider și autor proeminent, dar oscilant (a părăsit Biserica); Ellet Waggoner (c. 1910), american, evangelist proeminent și autor (exclus pentru alte motive); Albion F. Ballenger, (1861-1921), american, pastor și evangelist în Anglia și America (exclus); Edward Ballenger, educator, frate cu Albion (retras); William Fletcher (1879-1947), evangelist, lider și profesor australian (retras); William Prescott (m. 1944), american, pastor, lider, cel mai renumit teolog și profesor adventist al timpului său (foarte afectat de faptul că nimeni n-a fost în stare să răspundă provocării lui Ballenger, și-a exprimat, ocazional, neîncrederea în această doctrină; i s-a cerut demisia, dar a refuzat; a rămas fidel Bisericii până la capăt); Ludwig Conradi (1856-1939), german, pastor, evangelist și lider proeminent în America și Europa (retras, după ce timp de 30 de ani nu crezuse în această doctrină); E. B. Jones (c. 1880-1949), manager editorial în India (mai întâi a trecut la bapțiști, apoi s-a ridicat împotriva doctrinei Sanctuarului); Harold Snide (1914), autor, colportor și învățător american (retras); R. A. Greive (c. 1956), lider de conferință, australian (s-a despărțit de Biserică, urmat de alți pastori); Robert Brinsmead (c. 1970), australian, student la teologie, apoi „reformator” și editor (a trecut de la extrema perfecționistă, la extrema „evangelică”, în final părăsind complet adventismul și apucându-se de afaceri); Raymond Cottrell (contemporan, în vârstă), american, unul din principalii editori ai Comentariilor Biblice AZS, teolog proeminent (fidel față de Biserică, dar critic deschis al apologeticii AZS, referitoare la Sanctuar); Carl Tuland (contemporan), fost lider și autor în Orientul Mijlociu și în Americi; E. Hilgert (contemporan), teolog american; D. Sibley (contemporan), pastor și lider australian, afectat de poziția disidenților anteriori; Desmond Ford (contemporan), pastor, evangelist, profesor și teolog proeminent australian (conduce actualmente mișcarea *Advenștilor Evanghelici* - încotro?). Această listă nu este completă pentru faptul că, în multe țări, Biserica nu s-a preocupat de consemnarea unor asemenea „cazuri”.

Dintre personalitățile neadventiste au criticat sever această doctrină în special teologi și lideri bapțiști (Walter Martin, Donald Barnhouse, Anthony Hoekema, Norman Douty, Herbert Bird e.a.), dintre care unii se dovediseră prietenoși cu adventiștii, după 1950.

Pastorul și diversitatea rolurilor sale

În contextul enumerării darurilor spirituale, prin care Hristos asigură funcționarea și dezvoltarea bisericii Sale, apelativul de „pastor” poate crea o anumită confuzie. Dacă am folosi cuvântul „slujitorii lui Dumnezeu”, referindu-ne la ceea ce numim în mod obișnuit pastori, atunci lucrurile ar fi mai clare. Rolul pastoral, așezat în mijlocul celorlalte slujbe, pare să acopere doar o parte din ceea ce cade în sarcina oricărui slujitor al Evangheliei. În cele ce urmează, vom descrie succint rolurile principale, pe care le au de îndeplinit cei puși deoparte pentru lucrarea Evangheliei.

Primatul apostoliei

Nu este o întâmplare faptul că apostolul Pavel menționează darul apostoliei mai înainte de celelalte. Întreaga biserică este, de fapt, zidită pe temelia apostolilor și a proorocilor. Apostolii au fost bărbați chemați la slujire, care au urmat pe Învățătorul și au învățat în școala Lui, pentru ca apoi să primească provocarea câmpului mondial, fiind trimiși să ducă Evanghelia până la marginea pământului. Însăși semnificația cuvântului „apostol” (trimis) confirmă trăsătura fundamentală a acestei funcții, care se referă la autoritatea și răspunderea asupra unui teritoriu geografic, în folosul Evangheliei. Fiecare apostol a primit chemarea chiar de la Hristos și folosește puterea împărtășită de Duhul Sfânt pentru a face cunoscută lumina cunoștinței de Dumnezeu în teritoriul său de lucrare.

Pastorul convoacă și prezidează cu această autoritate toate comitetele și întrunirile bisericii, conducând biserica în plănuire, hotărâri și acțiuni menite să împlinească mandatul divin de propovăduire a Evangheliei veșnice la orice făptură. În ciuda faptului că unii sunt mai mult înclinați decât alții spre împlinirea acestui rol, nici un responsabil de district nu poate fi absolvit de această lucrare

specifică. Structurile de personalitate pot diferi de la un om la altul și mecanismele luării deciziilor pot fi și ele diverse, dar chemarea și rolul sunt aceleași.

Darul proorociei

Condiția despărțirii omului de Dumnezeu, prin pătrunderea păcatului în lume, a făcut necesară instituirea oficiului profetic, pentru a putea fi asigurată comunicarea voinței divine către poporul Său. În acest sens, Dumnezeu a trimis oameni cărora le-a încredințat soliile Sale pentru a fi prezentate clar și cu autoritate în auzul întregii adunări.

Experiența mișcării metodiste ne lasă un exemplu grăitor în această privință. Întrucât există o tensiune considerabilă între tendința de alienare și decădere a poporului și vestirea Cuvântului de la amvon, singura posibilitate pe care o are pastorul de a spune adevărul, fără să fie intimidat de amenințarea majorității, este aceea de a se referi strict la Cuvântul Domnului. În această poziție, pastorul își păstrează atât integritatea, cât și autoritatea. Cuvântul divin este cel care conferă vorbitorului putere să spună ce este necesar și drept, iar acesta este rolul său profetic. Etimologia cuvântului „prophet” și „proroc” arată mai degrabă spre rolul de transmitere a unei solii venite de la Dumnezeu, decât spre capacitatea profetului de a prescrie viitorul.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are marele avantaj de a beneficia de un oficiu profetic, remarcabil, prin lucrare și scrierile Ellenei White, iar când vorbitorul folosește conținutul și spiritul acestor scrieri, el face uz de o autoritate care nu-i aparține decât pentru acest serviciu. Când mintea și gândurile pastorului sunt cufundate în cuvântul profetic al Scripturii și al scrierilor inspirate din aceasta, Duhul lui Dumnezeu îl călăuzește să exprime, în cuvintele și maniera sa specifică, solia lui Dumnezeu pentru timpul de față.

Ion Buciuman,

*secretarul Asociației
Pastorale de la Uniune*

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci; pe alții evangheliști; pe alții pastori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos...”
(Ef. 4,11)

Slujitorii Evangheliei

Când la încheierea lucrării Sale pământeste Isus i-a rânduit pe ucenici să meargă în toată lumea. El a stabilit în mod clar care avea să fie misiunea principală a bisericii Sale – „Evanghelia aceasta a Împărăției... să fie propovăduită în toată lumea”. Un număr considerabil de slujitori ai Evangheliei nu sunt special dăruiti pentru a face lucrul unui evanghelist, dar această lipsă nu-i poate scuti de responsabilitatea care stă asupra lor. Transmiterea Evangheliei la orice făptură este o misiune care se personalizează și se aplică fiecărui membru botezat și cu atât mai mult responsabilului de district.

Păstrarea unității interne, îngrijirea sufletelor și acțiunile sociale nu pot constitui un scop în sine, ci ele se circumscriu misiunii esențiale și anume, încheierea lucrării. Viziunea personală a fiecărui pastor trebuie să fie inspirată permanent din realitatea constatată de mai bine de două mii de ani, cu privire la urgența secerișului și insuficiența lucrărilor. Planuri clăvăzătoare privind intrarea în câmpuri noi și motivarea bisericii pentru lucrarea misionară trebuie să constituie o parte însemnată a timpului de lucru și energiilor cheltuite de fiecare pastor.

Au fost transmise bisericii nenumărate solii în care pastorii sunt însărcinați să instruiască și să conducă biserica și pe fiecare credincios în lucrarea câștigării de suflete. Nimic nu ar trebui să ne abată de pe acest drum al lucrării misionare.

Păstori după inima lui Dumnezeu

Isus Se intitulează pe Sine ca Bunul Păstor. Aceasta este o funcție distinctă a slujirii Sale publice. Principala direcție a acestei lucrări este ilustrată de sintagma „staul”, vizavi de aceea de „seceriș”. În timp ce secerișul înseamnă „a scoate lucrători” și „a trimite”, staulul presupune „a păstra în siguranță”, „a hrăni în mod corespunzător”, „a conferi tihnă și confort sufletesc”. Pastorația este rezultatul muncii calificate și conștiente de

îngrijire și ocrotire iubitoare a sufletelor credincioșilor.

Ocazia de aur pe care pastorul o are pentru a se apropia de sufletele aflate în grijă este vizita pastorală. Nimic și nimeni nu ar trebui să diminueze timpul acordat acestui tip de activitate. Un bătrân conducător al bisericii, cunoscut pentru experiența sa vastă, atât în administrație, cât și în păstoria sufletelor, spunea că atunci când biserica este bine hrănită și păstorită, în mod normal nu ar trebui să mai existe frământări și dificultăți interne. Dacă uneori lucrurile stau altfel, înseamnă că minunata artă a vizitării pastorale, fie că a fost uitată, fie că n-a fost încă descoperită. Vizita pastorală n-ar trebui să producă reținere și neîmplinire, pentru că, în mod normal, pastorul însuși poate fi beneficiarul acestui sistem de lucru. Mângâierea și încurajarea altora este pentru pastor nu numai o ocupație de bază, dar și o sursă de confort personal. Fiind martor la creșterea spirituală și maturizarea credinței bisericii sale, pastorul se simte împlinit și satisfăcut de propria sa muncă. În timp ce alină suferințele și îndepărtează temerile semenilor, propriile sale necazuri vor scădea în intensitate.

Uneori, dorința exagerată de a elimina răul din biserică și de a scoate la iveală păcatele ascunse ale poporului poate conduce lucrarea pastorală pe un traseu care nu se potrivește deloc cu procedura divină. Așa cum Dumnezeu rămâne drept și consideră neprihănit pe cel vinovat, într-o măsură convenabilă, și slujitorul său ar trebui să găsească soluția de rigoare. Vor fi uneori păcate personale, care vor face mult rău, dacă vor fi prezentate oficial bisericii.

În calitate de păstor, omul lui Dumnezeu are toată autoritatea de a lucra cu păcatul și de a limita efectele distrugătoare ale acestuia și asupra celorlalți.

Imaginea păstorului, care poartă mieii în brațe și călăuzește blând oile care alăptează, este tot ce poate fi spus, esențial, despre lucrarea pastorală după inima lui Dumnezeu.

Învățători ai neprihănirii

Titlul preferat de ucenici și de oameni când se adresau lui Isus era acela de „Rabi” sau „Învățătorule”. El era recunoscut pentru rolul Său de dascăl într-ale credinței. Titlul de învățător al legii stătea într-o anumită opoziție cu cel atribuit lui Isus. În timp ce învățătorii legii trasau altora principiile de urmat, indiferent dacă acestea puteau sau nu să fie ținute, Învățătorul Isus era consecvent propriilor Sale principii. Puterea care însoțea lucrarea învățăturii Sale era izvorâtă atât din forța exemplului personal, cât și din corectitudinea principiilor învățate. El putea să armonizeze perfect informații și cunoștințe comune cu cele mai radicale și novatoare adevăruri ale științei divine.

O parte a misiunii urmașilor lui Hristos, care pare a fi o adevărată finalitate a Evangheliei, este să transmită neamurilor adevărurile primite de la Isus. Un învățător autentic va trebui să cunoască în mod obligatoriu și personal pe Marele Învățător al oamenilor, mai înainte de a-i putea învăța pe aceștia „tot ce le-a poruncit El”. Devoțiunea personală devine astfel o experiență fundamentală pentru orice urmaș al lui Hristos, cuprins în lucrarea de învățare a adevărului.

Metodele folosite de Isus pentru a-i învăța pe oameni îmbină în mod magistral principiile cele mari ale cerului, cu elementele de bun simț și logică, specifice funcționării minții omenesti. Pentru ucenicii și ascultătorii Săi, mântuirea nu era un concept misterios și neînțeles, ci mai degrabă o împărăție cu toate treburile sale anexe. Împăratul și familia sa, bogații și săracii, comercianții și meșteșugarii deveneau simboluri încărcate de adevăr ușor de înțeles și simplu de pus în practică.

Activitatea pastorului rămâne un conglomerat complex de funcții și responsabilități care trebuie considerate separat și luate împreună. Considerând aceste responsabilități ca manifestări ale dăruirii divine către biserică, pastorul poate deveni el însuși o sursă de binecuvântare pentru ea.

Din nou despre TinSerV

Materialele conținând cifre, statistici și rapoarte nu se numără printre preferatele mele. Uneori însă cifrele pot arăta mai bine, la o simplă privire, ce s-a întâmplat... De aceea, am adunat în cele ce urmează câteva date despre ceea ce a însemnat TinSerV în vara lui 2001 – când s-au desfășurat mai multe astfel de proiecte în toată țara.

Numărul total de proiecte TinSerV: 33

Numărul rapoartelor primite: 14

(în tabelul de mai jos apar numai proiectele pentru care s-au primit rapoarte)

Resursele necesare proiectului:

• umane:

- echipele TinSerV au avut în medie 28 de membri (numărul lor variind între 17 și 53);
- în majoritate, membrii echipelor TinSerV au provenit dintr-o singură comunitate, existând însă și excepții (așa cum se vede și în tabel);

• materiale:

- alimente:
 - donate de localnici ne-AZȘ (individual sau autoritățile locale);
 - donate de comunitatea echipei TinSerV sau de alte comunități din zonă;
- unelte, materialele etc. necesare pentru lucrări:

- asigurate de beneficiari (primărie, școală etc.);

• financiare:

- cheltuieli pentru transport și masă;
- costul mediu total pentru un proiect TinSerV = 4,3 milioane lei;
- costul mediu pentru un participant = 150.000 lei (aceasta însemnând efectiv numai contribuția personală, fără a include sponsorizările);
- sursele de finanțare:
 - contribuțiile personale ale membrilor echipei;
 - sponsorizări:
 - ✓ de la comunitatea participanților;
 - ✓ de la persoane particulare (inclusiv ne-AZȘ).

Iată ce tipuri de lucrări au fost efectuate de echipele TinSerV:

- curățenie/igienizare (canalizare, șanțuri, poduri, râu, șosea, parc, centru civic, curtea școlii/grădiniței/primăriei, trasee turistice);
- amenajări (parcul din localitate, monumente, curtea școlii/grădiniței);
- vopsit, zugrăvit (primărie, școală, dispensar, casa de cultură, marcaje poduri);
- reparații (acoperiș, cazane, jgheaburi, interior școală etc.);

Corina Ana Tuzla,
asistent al Directorului de
Tineret la Uniunea de
Conferințe

Localitatea țintă a proiectului	Județul	Localitatea (comunitatea) de origine a participanților	Conferința
• Vadu Moșilor	Alba	• Câmpia Turzii	Transilvania Nord
• Predeluț Bran	Brasov	• Sibiu	Transilvania Sud
• Mărgău	Cluj	• Cluj-Napoca	Transilvania Nord
• Bicfalău/Ozun	Covasna	• Târgu Mureș, Cristești, Satu Nou	Transilvania Sud
• Runcu	Gorj	• Craiova	Oltenia
• Bălan	Harghita	• Solovăstru	Transilvania Sud
• Crăiești	Mureș	• Luduș, Vaidei, Miheș, Mediaș	Transilvania Sud
• Deda	Mureș	• Brașov	Transilvania Sud
• Brebu	Prahova	• București (Labirint)	Muntenia
• Bușteni	Prahova	• Giurgiu, Pietroșani	Muntenia
• Valea Viilor	Sibiu	• Târgu Mureș	Transilvania Sud
• Crișan	Tulcea	• Tulcea	Muntenia
• Grindu	Tulcea	• Buzău	Muntenia
• Brezoi	Vâlcea	• Turnu Măgurele, Zimnicea	Oltenia

- tăiat, transportat, depozitat lemne, strâns fân;
- ajutor în gospodărie pentru bătrâni/familii sărace;
- vizită la un spital din apropiere.

Echipele TinSerV au desfășurat și multe *activități interactive*, în care au fost implicați și localnicii:

- Clubul Copiilor (cu activități din programul exploratorilor, teatru de păpuși, scenete etc.);
- activități sportive, jocuri/concursuri cu tinerii localnici, drumeție;
- discuții cu tinerii localnici, seminarii;
- ajutor la muncă (mai ales copiii!);
- verificare tensiune, masaj pentru persoanele în vârstă;
- focuri de tabără, altarul de seară;
- programe religioase/spirituale (inclusiv în Sabat) la care au fost invitați localnici și autoritățile locale.

Bine, dar care au fost impresiile localnicilor după tot ce au văzut și trăit?... Iată câteva dintre ele: „Îmi vine greu să cred că faceți aceasta gratis”; „Nu credeam că mai sunt și astfel de tineri”; „Sunteți trimiși de Dumnezeu aici, la noi”; „A venit Isus la noi în sat”... Oamenii au fost impresionați de buna organizare și de disciplină, de seriozitatea tinerilor și calitatea muncii lor, precum și de atitudinea prietenoasă (felul în care îi salutau pe locuitori ori de câte ori îi întâlneau pe stradă, zâmbetul nelipsit, bunăvoința și politețea tinerilor au făcut să se șteargă, în decursul câtorva zile, multe din prejudecățile și atitudinea reținută a localnicilor mai suspicioși). Nu de puține ori, tragerea de inimă cu care lucrau echipele TinSerV a fost ca o

mustrare pentru localnici care, rușinați că „niște copii veniți de la așa depărtare” strâng gunoiul făcut de ei, au început ei înșiși să facă și să păstreze curățenia, cel puțin în fața casei lor.

Cel mai grăitor este faptul că toate echipele TinSerV au fost invitate să revină, atât de oamenii din sat, cât și de primar, directorul școlii sau alte oficialități. Invitația se referă atât la reluarea proiectului propriu-zis (dacă se poate, spunea un primar, timp de cel puțin trei săptămâni!), cât și la alte ocazii, de exemplu: tinerii au fost chemați de sărbători să cânte colinde sau să prezinte anumite seminarii.

Tinerii înșiși, membrii echipelor TinSerV, au învățat multe în numai o săptămână: „A fost cea mai frumoasă tabără din viața mea”; „Am văzut cum S-a îngrijit Dumnezeu de noi”; „Am înțeles ce înseamnă lucrul în echipă”; „Am înțeles ce înseamnă să lucrezi fără a aștepta nimic în schimb”. Măcar pe scurt, trebuie să amintesc de grija lui Dumnezeu, manifestată începând cu înlăturarea piedicilor și suspiciunilor care uneori au părut să blocheze demararea sau chiar desfășurarea proiectului, până la asigurarea hranei (multe echipe au experiențe deosebite – rămânând fără mâncare, Dumnezeu a găsit căi, pe care nu și le închipuia nimeni pentru a le trimite cele necesare). Această grijă s-a manifestat prin atitudinea prietenoasă și admirația localnicilor față de acești tineri, dar și prin lacrimile de bucurie ale unor persoane în vârstă sau bolnave, care au fost vizitate și ajutate de echipele TinSerV. Multe dintre acestea au prețuit prezența tinerilor cu atât mai mult, cu cât n-au prea fost vizitate de multă vreme...

Întrebați care au fost factorii ce au contribuit la succesul proiectului TinSerV, conducătorii echipelor au enumerat următoarele:

- organizarea
 - ✓ planificare din timp;
 - ✓ instruirea prealabilă a participanților;
 - ✓ regulamentul;

- ✓ echipamentul, alte materiale (broșuri);
- comportamentul tinerilor;
- ✓ seriozitate, hărnicie, respectarea disciplinei;
- ✓ dispoziția de a lucra voluntar;
- ✓ atitudinea prietenoasă față de toți;
- ✓ atmosfera spirituală;
- colaborarea cu autoritățile locale;
- susținerea din partea comunității;
- prezența instructorilor de exploratori și companioni care au contribuit la succesul Clubului Copiilor;
- factori spirituali:
 - ✓ consacrare, credință, rugăciune, perseverență;
 - ✓ studiu personal (timp special dimineața);
 - ✓ încredere în Dumnezeu.

Planurile de viitor ale celor care au lucrat anul acesta într-o echipă TinSerV sună toate la fel: „Abia aștept să merg din nou într-o tabără TinSerV!” Pentru a nu se slăbi legăturile de prietenie și respect formate cu localnicii, multe echipe și-au programat scurte vizite – la sfârșit de săptămână sau în vacanțe; de asemenea, cei care nu pot reveni păstrează în scris legătura cu noii lor prieteni.

La anul, echipele TinSerV se vor întoarce și, totodată, mulți alți tineri vor dori să împărtășească experiența extraordinară a „pionierilor” din 2001, astfel că, pe lângă localitățile deja abordate, vor face cunoștință cu entuziasmul și buna dispoziție ale tinerilor noștri un număr cel puțin dublu de localități noi.

Pentru ca impactul proiectului TinSerV să fie și mai mare, pentru ca astfel purtarea de grijă și dragostea părintească ale lui Dumnezeu să fie văzute la lucru de mii de oameni, este nevoie și de susținerea, chiar mai puternică, a comunităților din care vor pleca echipele TinSerV. Dincolo de sprijinul financiar și material, este nevoie în special de rugăciune! Iar, când se vor întoarce, tinerii vor realiza un program special, în care vor povesti experiențele trăite. Aceasta nu poate fi decât în beneficiul întregii comunități.

Cu ajutorul tinerilor voluntari, cu sprijinul comunității, TinSerV 2002 va duce mesajul de prietenie și speranță la și mai mulți copii ai lui Dumnezeu, făcându-le cunoscută dragostea Sa, care nu așteaptă nimic în schimb, ci doar dăruiește și se dăruiește pe sine.

„Nu pot”, a spus Jeff când mama l-a rugat să meargă și să-i ofere câteva prăjituri vecinului.

„Nu pot”, a murmurat Jeff când învățătoarea l-a rugat să ducă un bilet la cancelarie.

„Nu pot”, a șoptit Jeff când tatăl lui a încercat să-l înduplece să se urce pe cea mai mare saltea cu aer, ca să plutească pe apă.

Se părea că „Nu pot” era tot ce a spus Jeff vreodată. De fapt, se părea că lucrurile stau și mai rău acum, după ce el împlinise șapte ani. La diferite programe ale copiilor, i se părea că toți ceilalți se uită țintă la el și că orice cuvânt pe care îl spune este greșit.

Jeff primea lecții de muzică. În fiecare dimineață, exersa la pian timp de cinci-sprezece minute înainte de a merge la școală. Într-o dimineață, Joe, prietenul lui Jeff, a venit ceva mai devreme decât de obicei și l-a auzit cântând la pian. „Ei, n-am știut că știi să cânti la pian”, a spus Joe. „Ar trebui să cânti la programul de cultivare a talentelor, la biserică.”

„Nu pot”, a spus Jeff. „Eu nu cânt decât cântece ușoare. Cred că cei de acolo vor să cânti marșuri sau așa ceva.” Apoi, Jeff a început să se gândească: Ar fi bine să știu și eu un marș sau o altă piesă pe care aș putea să o cânt vreodată. La următoarea lecție de pian, el a rugat-o pe profesoară: „Dră Brown, aș putea să învăț să cânt un marș?”

Dra Brown l-a privit cu ochi strălucitori și i-a spus: „Desigur, Jeff. Sunt sigură că ai putea”. Ea a întors repede paginile unei cărți aflate pe suportul pianului. „Iată un marș pe care cred că ai putea să-l înveți. Lasă-mă să ți-l cânt.”

Lui Jeff i-a plăcut muzica respectivă și în fiecare zi a repetat acel cântec. Dra Brown i-a spus că el respectă foarte bine măsurile. În curând, el a învățat cântecul și tocmai îl repeta când Joe a venit iarăși la el. „Cântecul acesta sună ca o muzică de marș”, a spus Joe. „Este un marș?”

„Hai să mergem la școală”, a spus Jeff, schimbând subiectul. „Probabil este târziu.”

În aceeași zi, seara, la Jeff acasă a sunat telefonul. Era mama lui Joe. „Bună, Jeff”, a spus ea. „Mai am nevoie de o persoană care să ne ajute la programul de cultivare a talentelor. Joe mi-a spus că știi să cânti la pian. Ai vrea să interpretezi

piesa pe care o cântai când a venit Joe azi-dimineață? El spune că este foarte bună.”

„Nu pot”, a început Jeff.

„Bine”, l-a întrerupt mama lui Joe. „Te voi pune al treilea în program. Așa că nu va trebui să ai emoții și să aștepti mult timp.”

„Nu pot”, a început Jeff iarăși.

„Știu că te vei descurca bine”, a continuat mama lui Joe. „Tocmai am vorbit cu dra Brown și mi-a spus și ea că tu cânti foarte bine. Chiar avem nevoie de piese variate. Cum se numește piesa ta?”

„Marșul Fauntleroy”, dar vedeți, eu nu pot”.

„Grozav!” a spus mama lui Joe. „L-am scris. La revedere.”

În seara aceea, Jeff a visat că stătea la pian într-un cerc de lumină și că mulți oameni așteptau ca el să înceapă să cânte. Dar el era paralizat de frică. Nu se putea mișca. Era îngrozit! Jeff a repetat marșul la pian până când a putut să-l cânte fără să se uite în carte. Îi plăcea acest cântec, dar s-a întrebat de multe ori cum de a intrat într-o asemenea situație.

În cele din urmă, a sosit seara în care trebuia să cânte. În sala mică pentru întâlniri de părtășie, de la biserică, nu erau decât șazece de persoane, dar Jeff se simțea ca și când ar fi fost șase sute. Măinile îi erau transpirate, inima îi bătea tare și s-a bucurat că trebuia să stea pe scaun, pentru că membrele inferioare nu l-ar fi ținut niciodată să stea în picioare.

Mama l-a bătut ușor pe spate când a trecut pe lângă ea, ca să meargă în față. „Poți să-l cânti”, i-a șoptit ea. El și-a adus aminte că mama îi spusese odată că Dumnezeu ne binecuvântează talentele, atunci când le folosim.

Jeff nu a făcut atac de inimă, nu a uitat muzica pe care trebuia să o cânte și nici nu a paralizat. Se părea că degetele lui știau exact unde să meargă. Dintr-o dată, s-a terminat. Ascultătorii l-au ovaționat. Jeff a zâmbit. Reușise! Știa acum că, probabil, va avea emoții întotdeauna, dar că niciodată nu-i va mai fi așa de frică.

Bonnie Walker

*Adventist Review,
3 ianuarie 2002*

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să vă rugați împreună lui Dumnezeu.

- Citiți din Exodul 3,1-11. Cum s-a simțit Moise atunci când Dumnezeu i-a spus să meargă în Egipt?

- Întrebă dacă o persoană din familia ta a acceptat vreodată o slujbă și apoi a avut sentimentul că nu o poate îndeplini. A reușit să o aducă la îndeplinire?

- Dumnezeu l-a încurajat pe Moise. Dacă tu cunoști pe cineva care are nevoie de încurajare, găsește o cale prin care să încurajezi acea persoană.

- Luați-vă timp să vă rugați împreună și să ascultați glasul lui Dumnezeu.

Patru reguli de sănătate pentru 2002

Gily Ionescu,

directorul Departamentului
Sănătate și Temperanță al
Uniunii de Conferințe.

Dacă vi se pare că sănătatea optimă se obține cu prețul unor sacrificii prea mari, prin respectarea prea multor obiceiuri sănătoase, atunci am o veste bună pentru dv.: studii noi arată că riscul apariției majorității bolilor de care oamenii suferă și din cauza cărora mor cei mai mulți poate fi scăzut foarte mult, respectând doar patru deprinderi.

Institutele Naționale de Sănătate din SUA au sponsorizat un studiu clinic major, numit **Programul de Prevenire a Diabetului (PPD)**. Studiul a cuprins peste 3.000 de participanți care sufereau de „tolerantă redusă la glucoză”, o stare în care concentrația de zahăr din sânge crește – nu suficient pentru a se putea pune diagnosticul de diabet, dar depășind valorile normale – și care este un semnal precoce, care indică apariția ulterioară a diabetului. Prestigiosul *New England Journal of Medicine* a publicat un alt studiu efectuat pe un grup de 500 de finlandezi, în condiții similare. În ambele studii, **cei care au fost instruiți cum să-și îmbunătățească dieta și activitatea fizică și-au redus riscul de diabet cu 58%.**

Ambele studii s-au concentrat asupra a patru deprinderi specifice. Mersul pe jos regulat (sau altă formă de activitate fizică moderată) a fost una dintre ele. Persoanele din PPD efectuau, în medie, 30 de minute de mers pe jos sau alt **exercițiu fizic moderat**, de cinci ori pe săptămână. În studiul finlandez, cei care totalizau patru ore de activitate fizică pe săptămână au obținut o scădere a riscului de diabet cu 80%, chiar dacă nu au scăpat de kilogramele în plus. Întrucât excesul de grăsime corporală este un factor de risc major, implicat în apariția diabetului, un veritabil iceberg ce amenință sănătatea,

ambele programe și-au propus să-i ajute pe participanți să slăbească. S-a reușit, în final, o **scădere în greutate de 7 kg** (în medie), adică aproximativ 5-7% din greutatea de pornire. Deși au rămas în categoria supraponderalilor, chiar și această slăbire modestă a fost suficientă pentru a scădea riscul de apariție a diabetului. În fine, ambele studii au pus accentul pe **reducerea consumului de grăsimi și pe încurajarea consumului de fibre provenite din verdețuri, fructe și cereale integrale.** Aceste ultime alimente sunt cunoscute de mai multă vreme ca având proprietăți protectoare față de multe dintre cele mai frecvente boli. Studiile arată că aceste patru deprinderi sănătoase, care au reușit să reducă incidența diabetului cu 58%, pot avea un impact major asupra prevenirii primelor două cauze ale decesului în rândul populației adulte din lumea civilizată, inclusiv din România: cancerul și bolile cardiovasculare (infarct miocardic, accident vascular cerebral etc.).

Studii numeroase au evidențiat faptul că exercițiul fizic regulat poate reduce incidența infarctelor miocardice și a bolilor de inimă cu 25-50%. Mai mult, *Institutul American de Cercetare a Cancerului* promovează activitatea fizică regulată, ca fiind eficientă pentru reducerea riscului de cancer de colon, precum și a cancerului mamar și pulmonar. Astfel, unul din studii estimează că practicarea exercițiilor fizice moderate pe tot parcursul vieții poate scădea riscul cancerului de colon cu 40%!

Și păstrarea greutății în limite normale poate reduce riscul bolilor de inimă și cancer. Potrivit unui studiu publicat în *Archives of Internal Medicine*, a fi supraponderal, crește riscul bolilor de

inimă cu 40-50%, iar obezitatea crește același risc cu 50-100%! Raportul epocal al *Institutului American de Cercetare a Cancerului* cu privire la dietă și riscul de cancer, publicat în 1997, estimează că obezitatea este implicată în apariția cancerului de sân în 11-30% din cazuri și în 25-33% din cazurile de cancer renal. Femeile obeze se confruntă, în plus, și cu o creștere de trei ori a riscului de cancer uterin, comparativ cu cele slabe.

O dietă săracă în grăsimi, bazată pe alimente vegetale, este considerată a fi o componentă cheie în strategia de reducere a riscului de cancer. Specialiștii estimează că dacă am respecta recomandarea de a mânca mai multe fructe și legume/verdețuri – adică un minimum de **cinci porții pe zi** –, incidența cancerului ar scădea cu 20%! Până la 50% din cancerele colorectale ar putea fi prevenite prin adoptarea unei diete sărace în grăsimi și bogate în verdețuri. Evitarea grăsimilor, în special a celor saturate care se găsesc în carne și produsele lactate grase, este recunoscută de multă vreme a fi o parte esențială a prevenirii bolilor de inimă. Studii recente, publicate în *Journal of the American Medical Association*, arată că dietele cu conținut crescut de fibre se asociază cu o scădere a riscului de infarct miocardic cu 40-47%

Mai mult ca oricând, astăzi știm că putem scădea riscul apariției celor mai multe probleme de sănătate, concentrându-ne eforturile asupra a doar patru obiceiuri sănătoase: exercițiul fizic regulat, eliminarea kilogramelor în plus și menținerea unei greutate normale, limitarea consumului de grăsimi alimentare și creșterea consumului de verdețuri, fructe, legume, cerealele integrale și leguminoase.

Vă doresc să aveți parte de sănătate pe tot parcursul anului 2002!

Programul seriilor, la Casele de odihnă Sovata și Vatra Dornei, în sezonul de vară 2002

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste, prin cele două Case de odihnă, situate în stațiunile montane Sovata și Vatra Dornei, pune la dispoziția celor interesați locuri în serii de câte 11 zile, după următorul program:

- Seria I – 20-31 mai; • Seria II – 03-14 iunie; • Seria III – 17-28 iunie;
- Seria IV – 01-12 iulie; • Seria V – 15-26 iulie; • Seria VI – 05-16 august;
- Seria VII – 19-30 august; • Seria VIII – 02-13 septembrie.

Programările se fac în scris, direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38 A, loc. Pipera, cod 72900, com. Voluntari, jud. Ilfov, O.P: 30; tel. 01 490 85 90-4, fax: 01 490 85 70.

Cererea scrisă, adresată directorului Casei de Pensii – fr. Gheorghe Panait –, va cuprinde următoarele: numele, prenumele, adresa, numărul de telefon, comunitatea, stațiunea solicitată, perioada preferată (seria), numărul de locuri dorite, din care câte pentru adulți și câte pentru copii.

Biletele vor fi eliberate în funcție de ordinea depunerii cererilor scrise, de numărul de solicitări pentru aceeași serie și de posibilitățile de cazare ale Casei de odihnă solicitate, întrucât în fiecare serie sunt disponibile numai zece camere la fiecare din cele două Case de odihnă.

Prețul pentru cazare și trei mese pe zi este de 200.000 lei/persoană pentru adulți, 140.000 lei/zi pentru pastorii pensionari și soțiile acestora și 100.000 lei/zi pentru copiii până la 18 ani.

De reținut că pentru copiii sub 5 ani, pentru care nu se solicită masă și loc separat de dormit, nu se plătește.

Cei care vor primi biletele rezervate vor fi obligați să achite contravaloarea cazării, respectiv 50% din valoarea biletului, cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care a făcut rezervarea, la sediul Casei de Pensii prin mandat poștal sau personal, urmând ca restul de 50% din valoarea biletului, ce reprezintă masa, să fie achitat în stațiune, la Casa de odihnă.

Orice renunțare trebuie comunicată cu cel puțin 30 de zile înainte de data începerii sejurului, în caz contrar, cei în cauză vor suporta costul cazării pe perioada rezervată.

De reținut că cele două Case de odihnă pun la dispoziția doritorilor locuri în tot cursul anului, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, iar atunci când este cazul, pentru grupuri organizate de 25-30 persoane.

În stațiunea Sovata-Băi, Casa de odihnă se află amplasată pe str. Trandafirilor, nr. 64 (în spatele Poștei Sovata). Tratamentele oferite în această stațiune sunt potrivite pentru afecțiunile reumatice, spondiloze, discopatie lombară, hernie de disc, artroze, poliartrită reumatoidă în faza de revenire, afecțiuni ginecologice etc.

În stațiunea Vatra Dornei, Casa de odihnă se află amplasată pe str. Păcii nr. 2. În această stațiune, pot fi tratate afecțiuni neurologice, ale aparatelor cardio-vascular și locomotor, precum și boli asociate acestora.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la casele noastre de odihnă. De aceea, îndrăzniți și veți fi mai sănătoși!

Gheorghe Panait, directorul Casei de Pensii

Anunț

Asociația de Caritate „Proiect Theodora” din Cluj-Napoca – „Căminul de Bătrâni” anunță concurs pentru ocuparea postului de director (manager). Candidații vor îndeplini condițiile cerute de lege pentru funcții de conducere, precum și cele arătate în 1 Timotei 3,3,7.

Cererile solicitanților, vizate de către pastorul și comitetul bisericii locale de care aparțin, se vor trimite pe adresa: Asociația de Caritate „Proiect Theodora”; str. Blajului nr. 9a – 3400 Cluj-Napoca, până la data de 28 februarie 2002. Relații suplimentare la telefonul 064.180.906 sau 092.243.255.

Biserică nouă în Ostrița, Ucraina

Pe 7 octombrie 2001, a avut loc dedicarea casei de rugăciune adventiste din Ostrița, regiunea Cernăuți (vezi foto). Edificiul s-a înălțat prin credința și sacrificiile credincioșilor adventiști din localitate, dar și cu sprijin financiar din partea organizației adventiste din SUA, RMI și din partea mai multor biserici adventiste din SUA și România.

Chiar persoane particulare din România și din Canada, ale căror nume nu este cazul să le amintim, au contribuit la realizarea acestei bijuterii bucovinene.

Conducerea Conferinței Bucovina, pe teritoriul căreia se află acest edificiu, mulțumește pe această cale tuturor celor care, în vreun fel, au contribuit la înălțarea acestui lăcaș de închinare.

Ne informează Ciornei Ioan, pastor al Bisericii AZȘ din Ostrița.

Data alegerilor schimbată – Uganda

Data alegerilor naționale din Uganda a fost schimbată ca urmare a protestului public inițiat de Biserica Adventistă. Programate inițial pentru sâmbătă, 16 februarie, acestea au fost reprogramate pentru joi, 14 februarie. Schimbarea datei face ca planurile legate de o demonstrație pașnică de stradă să fie anulate. Biserica Adventistă își propusese să organizeze o astfel de demonstrație pentru a aduce în atenție cererea ei.

„Un protest pașnic ar spune lumii că suntem marginalizați ca biserică și ca indivizi”, a declarat John Wani, președintele bisericii din Uganda. El a explicat că adventiștii, care păstrează Sabatul ca zi sfântă, întâmpină probleme nu doar la alegeri, ci și în alte aspecte ale vieții publice. „În anul 1997, studenții noștri din învățământul superior de stat au avut aceleași probleme cu examene și cursuri în ziua Sabatului. Am apelat în numeroase rânduri la instituțiile superioare și la conducerile instituțiilor pentru a rezolva aceste probleme, dar fără rezultat.”

Acest ultim incident a generat un sprijin unanim pentru păstrătorii Sabatului în comunitatea creștină

din Uganda. „Mulți oameni, inclusiv catolici, anglicani și chiar musulmani, au sunat la biroul nostru și ne-au spus că vor fi alături de noi, dacă le vom spune data și ora demonstrației.”

„Înainte să ieșim în stradă, comisia electorală a reprogramat data alegerilor, mulțumim lui Dumnezeu”, a spus John Wani.

Chiar dacă sunt mulțumiți pentru această izbândă, adventiștii din Uganda cer sprijinul comunității adventiste mondiale. „Apelăm la comunitatea internațională adventistă să se roage pentru noi, în mod special pentru studenții noștri care sunt persecutați în universități și colegii.”

Rezumat după Bettina Krause/ANN

Serviciul divin în biserica din Moisei Centru – Maramureș

Pentru toate cele 3 comunități ale Bisericii Adventiste din Moisei, Sabatul din 9 februarie va rămâne un timp de neuitat prin frumusețea evenimentelor care s-au desfășurat în comunitatea Moisei Centru. A fost primul Sabat în care biserica s-a întâlnit în Casa de Rugăciune după incendiul care a devastat acoperișul și tavanul acesteia. Ceea ce i-a impresionat atât pe membrii comunităților noastre, care s-au mobilizat din prima zi pentru ajutor, cât și pe localnicii din Moisei, a fost timpul foarte scurt, de doar 33 de zile, de la incendiu până la terminarea lucrărilor de reamenajare. Încă de la clipele de devoțiune de dimineață, când fratele Szasz a invitat biserica să-L laude pe Domnul cu psalmi și cântări de laudă, lacrimile au umplut ochii multora dintre cei prezenți... „cât de minunate sunt lucrările Tale, Doamne...!”

Serviciul divin a fost un moment deosebit, în care câțiva dintre invitații speciali au luat cuvântul, folosind cuvinte de apreciere pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru această biserică. Apreciam intervențiile deosebite ale domnului dr. Mihordea, senator de Maramureș (o idee foarte puternic subliniată – „pretutindeni unde voi merge voi vorbi de unitatea și promptitudinea care vă caracterizează”) și ale primarului comunei Moisei. A urmat apoi mesajul spiritual, transmis de Domnul prin fr. Adrian Bocăneanu, care i-a adus aminte bisericii despre una dintre cele mai importante îndatoriri – vestirea Evangheliei –, „Galileanul” fiind o ocazie extraordinară pentru îndeplinirea acestui mandat. Întreaga biserică a înțeles că această biruință este doar una dintre multele pe care Domnul dorește să ni le dea în viitor.

Gheorghe Urdas / AARC Trans. De Nord

Foamea lui Dumnezeu

Capitolul 10 din Faptele Apostolilor este binecunoscut pentru relatarea amănunțită a viziunii lui Petru. Dumnezeu S-a folosit de foamea lui Petru și i-a oferit o hrană cu care el nu era obișnuit – „tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și păsările cerului” (vers. 12). Un glas pe care Petru l-a recunoscut ca având origine cerească i-a poruncit să se servească și să nu o mai aștepte pe gospodina întârziată. Dar lui Petru nici nu-i trecea prin minte să asculte porunca. El a răspuns: „Nicidecum, Doamne”. Se pare că Petru nu-și dădea seama că este absurd să spui cuiva în același timp „Doamne” și „nicidecum”. „Doamne” nu merge decât împreună cu „Da, am înțeles, fac”. Scena s-a repetat de trei ori, fără ca Petru să se fi hotărât să dea ascultare glasului ceresc. De altfel, nici n-ar fi putut să o facă, pentru că totul nu s-a petrecut decât într-o „răpire sufletească”.

Dacă și la Dumnezeu se poate aplica regula potrivit căreia „din prisosul inimii vorbește gura” (Mat. 12,34), glasul ceresc care-i vorbea lui Petru ne spune care este preocuparea lui Dumnezeu: lui Dumnezeu îi este foame. Desigur, foamea lui Dumnezeu nu este după hrană. Lui Dumnezeu îi este foame după oameni.

Ideea că Divinitatea este flămândă după oameni nu era nouă. Moloh și alți zei ai Canaanului erau hrăniți cu oameni – cel mai adesea copii, așezați pe brațele irosite ale idolului metalic. Dar Dumnezeul Bibliei nu dorește oameni pe care să-i consume, ci El Se consumă pentru salvarea lor. Marea luptă dintre Domnul Hristos și Satana se duce pentru oameni: „Te-ai suit pe înălțime, ...ai luat în dar oameni” (Ps. 68,18). Nici nu este destul să spunem că Dumnezeu are foame după oameni – foamea după oameni îl mănâncă! „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine” (Ps. 69,9; Ioan 2,17).

În timpul șederii Sale pe pământ, Mântuitorul Se simțea cel mai bine hrănit atunci când cineva răspundea invitației duioase a harului. „Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți” (Ioan 4,32). „Împlinirea misiunii pentru realizarea căreia părăsise cerul ... Îl înălța mai presus de nevoile omenești. Când dădea ajutor un suflet care înfometa și

înseta după adevăr, era mai plăcut pentru El decât să mănânce și să bea. Pentru El aceasta era o mângâiere și o învioreare. Facerea de bine era viață pentru sufletul Lui.” (Hristos, *Lumina lumii*, p. 145)

Dacă am putea spune așa, Petru nu era destul de flămând, încât să poată să spună: „Doamne, dacă spui Tu, am să mănânc chiar și ceea ce altfel nu aș fi mâncat niciodată”. Dar foamea lui Dumnezeu după oameni, pe care să-i salveze, este cu mult mai mare. El nici nu Se gândește să refuze pe cineva. Petru s-a dat înapoi îngrozit la gândul că ar putea să se atingă de animalele necurate care i se ofereau drept hrană. Noi ne dăm înapoi îngroziți la gândul că oameni respingători, degradați de păcat și chiar ostili Evangheliei ar trebui să intre în „meniul” nostru misionar. Dar Dumnezeu vede lucrurile altfel. La urma urmei, dacă ar fi pretențios, nimic nu ar corespunde exigențelor Sale, pentru că „toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Is. 64,6).

Dar „Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut” (Mat. 18,11). Trecută la persoana I, această declarație smulge admirația și uimirea lui Pavel: „O, adevărat și vrednic de primit este cuvântul care zice: 'Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși', dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1,15).

Lui Dumnezeu îi este foame – atât de foame după oameni, încât mă primește pe mine, ne primește pe toți, îi dorește pe cei la care noi nici nu ne-am gândi că ar putea să-L intereseze. Căci „pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci” (Prov. 27,7).

Dacă, privind spre cei pe care predica Evangheliei îi aduce spre noi, vom fi nemulțumiți, glasul ceresc se va auzi declarând cu vehemență: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat!” În sufletul nostru trebuie să se petreacă aceeași schimbare ca și la Petru, a cărui nouă deviză de misiune devine: „Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat”. Nu este atât de mult o chestiune de judecată, cât de foame – foame după oameni, ca foamea lui Dumnezeu.

Adrian Bocăneanu,
președintele
Uniunii Române

**GALILEANUL
VINE.
EȘTI GATA?**

23 FEBRUARIE - 16 MARTIE 2002 EVENIMENT TRANSMIS ÎN DIRECT PRIN SATELIT PENTRU EUROPA

